

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Τὸ ἀγιολογικὸν πεδίον εἶναι μέγα καὶ ἀπέραντον καὶ μέχρι τοῦδε ἀνεξερεύνητον καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν. Αἱ πολύτιμοι καὶ θαυμασμοῦ ἄξιοι τῶν Βολλανδιστῶν πατέρων ἐργασίαι, αἵτινες ἐγνώρισαν ἡμῖν τὸν ἀγιολογικὸν πλοῦτον, εἰσέτι δὲν ἔληξαν. Εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως κεῖνται ἀκόμη πολλὰ μνημεῖα ἄγνωστα, τὰ ὅποια βαθμηδὸν βλέπουσι τὸ φῶς. Οἱ ξένοι σοφοὶ ἐργάζονται μετὰ ζήλου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διὰ νὰ μάθωμεν ἡμεῖς δι' αὐτῶν τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου καὶ τὰς πράξεις τῶν πατέρων μας. Ἄλλ' ἂν δὲν ἠξιώθημεν ἡμεῖς αὐτοὶ πρῶτοι νὰ καταστήσωμεν γνωστοὺς εἰς τὸν κόσμον τοὺς πνευματικούς μας θησαυρούς, ἃς μὴ παραλείψωμεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν αὐτοὺς εἰς τὸν πνευματικὸν ἡμῶν βίον. Ἡ ὠφέλεια θὰ εἶναι μεγάλη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἠθικῆς, ἱστορικῆς καὶ φιλολογικῆς. Εἰς τὰ ἀγιολογικὰ μνημεῖα, τὰ περὶ καὶ τὰ ἔμμετρα, περικλείεται ὁλόκληρος βίος ψυχικὸς καὶ ἠθικός, αὐτὸ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ δύναμις γενεῶν ὁλοκληρῶν. Τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν καὶ τὸν ἄξονα περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ὁ ἀρχαῖος βίος τῶν πατέρων ἡμῶν καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐκφάνσεις. Καὶ ὁ βίος οὗτος ὁ πολύστροφος καὶ πολυποίκιλος τότε μόνον θὰ γίνῃ γνωστὸς καὶ κατάδηλος, ὅποταν ἐκάστη κατὰ τόπους ἐκκλησία θελήσῃ νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ εὕρῃ τοὺς ἐν τῷ θέματι αὐτῆς βιώσαντας καὶ τελειωθέντας ἁγίους. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀποβλέπουσιν αἱ μέχρι τοῦδε γενόμεναι ἐργασίαι ἡμῶν καὶ ἐξακολουθοῦσι μεθ' ὑπομονῆς εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἀπαιτουμένου ὕλικου πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ ἔργου. Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν ἡμῶν, πολυσύνθετον καὶ δυσχερέστατον, κατατείνει εἰς ἓνα τελικὸν σκοπὸν, εἰς τὴν κωδικοποίησιν τοῦ μεγάλου ἀγιολογικοῦ ἀρχείου, τοῦ μερικοῦ, τῶν ἐπὶ μέρος ἐκκλησιῶν, καὶ τοῦ γενικοῦ τῆς ὅλης ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Καὶ προκαταρκτικῶς μὲν διὰ τῆς δημοσιεύσεως τριῶν ἀγιορειτικῶν καταλόγων, Βατοπεδίου, Λαύρας καὶ Κανσοκαλυβίων, ἐγένοντο γνωστὰ τὰ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀποκείμενα ἄγνωστα, διὰ παραρτήματος δὲ ἐιδικοῦ τῶν δύο μεγάλων Βιβλιοθηκῶν Λαύρας καὶ Βατοπεδίου διεχωρίσθησαν τὰ ἀγιολογικὰ μνημεῖα, ἥτοι οἱ βίοι τῶν ἁγίων, τὰ μαρτύρια, τὰ θαύματα, τὰ εἰς αὐτοὺς ἐγκώμια καὶ οἱ λόγοι καὶ εἴ τι σχέσιν ἔχει μὲ τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν αὐτῶν. Ἡ ἐργασία αὕτη ἦτο ἀπαραίτητος καὶ ἀναπόφευκτος, ἐδικαίωσε δὲ πλήρως τὰς ἐλπίδας μου, διότι

ἐκ τοῦ σκοτούς προήλθον εἰς φῶς σπουδαιότατα ἀγιολογικά μνημεῖα ἀγνοούμενα καὶ ἐπιζητούμενα. Ἄλλὰ τὰ ὑπάρχοντα κενὰ διὰ τῆς εὐρέσεως τῶν νέων βίων τῶν ἁγίων δὲν συνεπληροῦντο. Οἱ βιογραφούμενοι ἅγιοι εἶναι ὄρισμένοι καὶ μεμετρημένοι, οἱ μεγάλοι καὶ ἐξέχοντες, τὰ νέφη τῶν λοιπῶν μαρτύρων, ἁγίων, ὁμολογητῶν καὶ ὁσίων παρέμενον σκοτεινά· ἐδέησε νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ ἡμῶν εἰς ἄλλον παράλληλον ἀγιολογικὸν κλάδον πρὸς θεραπείαν τῶν χασμάτων, εἰς τὴν ἱερὰν ποίησιν, ἣτις θὰ ἐχορήγει ὄλα τὰ στοιχεῖα πρὸς συγκρότησιν τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας ἐκάστου ἁγίου. Καὶ συνελέγη μὲν οὕτω κολοσσιαῖον ποιητικὸν ὄνικόν προωρισμένον νὰ πληρώσῃ πολλὰ ἐνυπάρχοντα κενά, τὸ ὅποιον καὶ ἤρξατο ἤδη ἐκδιδόμενον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἔλυε πλήρως τὸ ζήτημα. Καὶ ἐστράφην ἀλλαχοῦ, εἰς τὰ σύντομα τῶν ἁγίων υπομνήματα, εἰς τὰ λεγόμενα Συναξάρια, ἀλλ' εὐρέθη ἑνὸς χάους σκοτεινοῦ καὶ ἀδιεξόδου, ὅπου ὄργιασεν ἡ φαντασία καὶ κατεκάλυψε τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός αἱ ὁποῖαι θὰ ὠδήγουν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν. Αἱ γενόμεναι τῶν Συναξαριστῶν ἐκδόσεις, Μαργουνίου, Νικοδήμου καὶ Delehaye δὲν ἔλυνον τὸ δυσχερὲς πρόβλημα, ἐπὶ περιορισμένου ἀριθμοῦ Κωδίκων στηριζόμεναι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐρευνηθῶσι πολλοὶ Κώδικες καὶ εὐρεθῶσι νέοι βίοι πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. Ἡ πληρεστέρα καὶ καλλιτέρα τῶν Συναξαριῶν ἐκδοσις τοῦ πατρὸς Delehaye¹ περιορίσθη εἰς τὴν ἀκριβῆ μόνον τοῦ κειμένου παράστασιν ἄνευ ἄλλης πραγματικῆς κριτικῆς ἐργασίας. Παράδειγμα. Κατὰ τὴν ιζ' Μαΐου ἀναγράφεται ἡ μνήμη «Ἀνδρονίκου τοῦ ἀποστόλου καὶ Ἰουνίας». Ὁ Delehaye δὲν διέκρινεν ὅτι ὁ Ἰουνίας εἶναι ἀρσενικὸν ὄνομα καὶ οὐχὶ θηλυκόν, ἐνῶ ὁ Συναξαριστὴς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβασίσθη τῷ παρεῖχε νύξεις νὰ κατανοήσῃ ὅτι περὶ ἀνδρὸς πρόκειται καὶ οὐχὶ περὶ γυναικός, ἐν οἷς λέγει «οὗτος ὁ τοῦ Κυρίου μαθητὴς καὶ ἀπόστολος . . . τὴν πλάνην ἐκ βάθρων ἀνέσπασε τὸν Χριστὸν κηρύττων συνεπομένην ἔχων καὶ τὴν ὑπερθαύμαστον Ἰουνίαν τῷ κόσμῳ ἤδη νεκρωθέντα καὶ τῷ Χριστῷ μόνῳ ζῶντα»! ὁμοίως καὶ ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Κουτλουμουσιανὸς ἐν τοῖς Μηναίοις, ἐνῶ εἰς τοὺς Κώδικας ὡς εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 53 τῶν Βλατέων καὶ ἄλλους εὐρηται ἡ ὀρθὴ γραφὴ «συνεπόμενον ἔχων καὶ τὸν ὑπερθαύμαστον Ἰουνίαν τῷ κόσμῳ ἤδη νεκρωθέντα καὶ τῷ Χριστῷ μόνῳ ζῶντα», ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ τὸ τοῦ Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου δίστιχον:

*Ἰουνίας² τέθνηκεν μηνὶ Μαΐῳ
ὅς πρῶτός ἐστιν εἰσῶν Ἰουνίου.*

Τὰ γραμματικὰ λάθη τὰ διαστρέφοντα καὶ τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ἱστορίαν εἶναι πολλά, τὰ δὲ ἱστορικὰ ἔτι περισσοτέρων θρηγῶν ἄξια. Καὶ ἐπὶ τῆς ἱστο-

¹ Synaxarium Ecclesiae Constantinopolitanae Bruxellis 1902.

² Ἡ γραφὴ «Ἰουνίας τέθνηκεν» κατὰ τὸν Παρισινὸν Κώδ. 1578· εἰς τὰ ἔντυπα ὡς θηλυκόν «Ἰουνία τέθνηκεν».

ρικῆς πλάνης ἐστηρίχθη καὶ ἡ ὑμνογραφία ἐξυμνήσασα φανταστικὰ κακορθώματα ἁγίων, ἀλλὰ καὶ προσώπων μὴ ὑπαρξάντων. Ὁ Μόδεστος ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἐπὶ παραδείγματι, ἐξυμνεῖται ὡς ἱερομάρτυς ἀθλήσας ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Μαξιμιανοῦ! (286 - 305), ἐν ᾧ ἡ ἱστορία ἕνα ἡμῖν παρέδωκεν Ἱεροσολύμων Μόδεστον, τὸν ἐπιτροπικῶς τὸν θρόνον πρῶτον διευθύναντα τῶν Ἱεροσολύμων κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ πατριάρχου Ζαχαρίου ἐν Περσίᾳ καὶ μετ' αὐτὸν καταλαβόντα τὸν θρόνον (632 - 634), τὸν γνωστὸν ἀνακαινιστὴν τῶν ἱερῶν προσκνημάτων. Καὶ τὸ Ἱεροσολυμιτικὸν Κανονάριον τὸ ἀναγράφον τὰς μνήμας τῶν ἁγίων τῆς ἁγίας πόλεως τούτου καὶ μόνου τὴν μνήμην ἀναφέρει τρεῖς, τὴν 17 Δεκεμβρίου, τὴν 19 Μαρτίου καὶ τῇ Παρασκευῇ πρὸ τῶν Βαίων μετὰ τῆς προσθήκης πάντοτε «τοῦ ἀνακαινίσαντος τὴν Σιών μετὰ τὴν πυρπόλησιν» (σ. 120) ἢ «τοῦ ἀνακαινίσαντος τὴν Ἱερουσαλήμ» περὶ ἄλλου Μοδέστου, ὡς εἰκάζει ὁ Νικόδημος, πατριάρχου χρηματίσαντος Ἱεροσολύμων οὐδεὶς ἐν αὐτῷ γίνεται λόγος. Ἡ ἐκκλησία τιμῶσα τοὺς ὑπὲρ τῶν ἁγίων προσκνημάτων ἀγῶνας τοῦ ἱεροῦ Μοδέστου ἔταξεν αὐτὸν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν τῷ Θεῷ εὐαρεστησάντων, διότι ὄντως τὸ ὑπ' αὐτοῦ συντελεσθὲν ἔργον τῆς ἀναστηλώσεως καὶ ἀνακαινίσεως τῶν πυρποληθέντων καὶ καταστραφέντων ἱερῶν τόπων τῇ βοθηταίᾳ παντὸς τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος καὶ ἰδιαίτατα τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, ὑπῆρξε μέγα, θαυμαστὸν καὶ ἅγιον. Πρὸς θεραπείαν τῶν τοιούτων τερατολογιῶν προσέβην εἰς τὴν σύνταξιν ἀγιολογικοῦ Λεξικοῦ, ἐν ᾧ κατὰ σειρὰν ἀλφαβητικὴν ἐρευνᾶται ἐπὶ ἱστορικῆς βάσεως, ὅπου εἶναι δυνατόν, ὁ βίος ἐκάστου ἁγίου, ἵνα ἀκόπως ἐκάστη ἐκκλησία ἐπανεύρη τοὺς εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ζήσαντας καὶ τελειωθέντας ἁγίους, οἵτινες διεσκορπισμένοι ὄντες εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν βιβλία παραμένουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄγνωστοι. Μόνον διὰ τοιαύτης συστηματικῆς ἐργασίας δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἀκριβῆ γνῶσιν τοῦ καταλόγου τῶν ἁγίων μας, οἵτινες ὡς γνωστὸν μνημονεύονται δις καὶ τρεῖς ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἄλλοι ἀντ' ἄλλων ἐκλαμβανόμενοι. Καὶ ἡ τοιαύτη ἀκαταστασία προῆλθεν εἴτε διότι δις ἐώρταζεν ἡ ἐκκλησία τὴν μνήμην ἁγίων τινῶν δι' εὐλόγους λόγους (ἀνακομιδῆς λειψάνων ἢ μνήμης θανάτου), ἀλλὰ κυρίως, διότι ἐκάστη ἐκκλησία ἐλευθέρως, ἀνευ σκανδαλισμοῦ τινος, ἢ διαμαρτυρίας, ἐώρταζε τὴν μνήμην τοπικοῦ ἁγίου, ὅποταν ἤθελε καὶ ἐθεώρει ἄρμοδιώτερον. Καὶ οὕτως ἔχομεν τὸ παράδοξον φαινόμενον εἰς τὰς μνήμας τῶν ἁγίων, ἄλλως εἰς ἐκάστην ἐκκλησίαν διατυπούμενον. Καὶ διὰ νὰ περιορισθῶ εἰς τὸν Ἱεροσολύμων Μόδεστον, ἀναφέρω ὅτι εἰς μὲν τὴν ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων ἡ τούτου μνήμη ἐορτάζεται, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, τὴν 17 Δεκεμβρίου καὶ τὴν 29 Μαρτίου καὶ τὴν Παρασκευὴν τῶν Βαίων ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, εἰς ἄλλας δὲ ἐκκλησίας ἐορτάζετο τὴν 18 Ἰανουαρίου, τὴν 19 Ὀκτωβρίου καὶ τὴν 16 Δεκεμβρίου· τὸ τοιοῦτον παρατηρεῖται εἰς πάσας σχεδὸν τὰς μνήμας τῶν ἁγίων ὠρισμένων καὶ μεμε-

τρημένων ἁγίων ἢ μνήμη εἶναι σταθερὰ καὶ ἀμετακίνητος· οἱ λοιποὶ, ὡς μαρτυρεῖ ἡ πληθὺς τῶν Κωδίκων, μετακινουῦνται καὶ ἐορτάζονται κατὰ βούλησιν καὶ ἄρμοδιωτέραν ἐποχὴν καὶ τοπικὴν ἀνάγκην. Οἱ κοπτόμενοι τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ὀπαδοί, καὶ δὴ οἱ ἀγιορεῖται, ἐὰν ἐφυλλομέτρουν τὰ εἰς τὰς Βιβλιοθήκας αἰτῶν χειρόγραφα Συναξάρια θὰ εἰσώπων βεβαιούμενοι ὅτι ἡ ἐκκλησία ἡμερολόγιον σταθερὸν καὶ ἀμετακίνητον διὰ τὰς μνήμας τῶν ἁγίων δὲν εἶχεν. Ὁ Νικόδημος εἰς ἐκάστην σελίδα τοῦ Συναξαριστοῦ τοῦ ἐπαναλαμβάνει «περιττὸν ἐδῶ νὰ γράφεται ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου διότι ἀναφέρεται εἰς τὴν τάδε τοῦ ἄλλου μηνός». τί σημαίνει τοῦτο; ὅτι εἰς τοὺς διαφόρους Συναξαριστὰς ἐν ἄλλαις ἡμέραις συνήντα τὰς μνήμας τῶν ἁγίων καὶ ἐθεώρει περιττὴν τὴν δις ἀναγραφὴν αὐτῆς· ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν ἐξέφυγε τῆς τοιαύτης παγίδος· δις ἐπαναλαμβάνει ὑπὲρ ἑκατὸν μνήμας ἁγίων χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ¹. Ἡ ἐκκαθάρισις ὄθεν ὄλων τούτων ἐπεβάλλετο διὰ τῆς μελέτης πολλῶν Κωδίκων καὶ διὰ τῆς ἐν εἰδικῷ ἔργῳ κατατάξεως αὐτῶν, ἵνα εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς ἐκάστη ἐκκλησία γνωρίσῃ τοὺς ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῆς τελειωθέντας ἐν δόξῃ καὶ μαρτυρήσαντας ἁγίους. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίσῃ ἡ ἐκκλησία τοὺς ἁγίους τῆς· ὀφείλει, διὰ τῆς ἀναθέσεως εἰς κληρικούς λογίους, νὰ ἐξερευνήσῃ βαθύτερον τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γνωστῶν πηγῶν διὰ τῆς περισυλλογῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὅλου τοῦ ὄντι τοῦ ἀφορῶντος ἕκαστον ἅγιον, βίου, μαρτυρίου, ἐγκωμίων, λόγων, ὕμνων, θαυμάτων κλπ. Ἡ ἐκκλησία λ. χ. τῆς Κύπρου ἢ πολλοὺς ἁγίους ἀναδείξασα δέον νὰ καταρτίσῃ τὸ ἀγιολογικὸν τῆς ἀρχεῖον εἰς τόσους τόμους, ὅσοι καὶ οἱ ἅγιοι αὐτῆς. Τὴν πρωτοβουλίαν πρὸς τοῦτο θὰ ἔχωσιν οἱ τῶν ἐκκλησιῶν προϊστάμενοι ἐπιφορτίζοντες τοὺς φιλοτίμους καὶ φιλοπόνους κληρικούς εἰς τὸν τοιοῦτον καταρτισμὸν διὰ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συλλογῆς τοῦ τε γνωστοῦ καὶ ἀγνωστοῦ ἀγιολογικοῦ ὄντι.

Εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ἀγιολογικοῦ πλούτου τῶν νεωτέρων ἁγίων χρησιμωτάτη καὶ πολύτιμος εἶναι ἡ συμβολὴ τοῦ φιλοπονωτάτου καὶ μακαρίτου δυτικοῦ ἐπισκόπου Ἀθηνῶν Louis Petit δημοσιεύσαντος τῷ 1926 ἐν Βρυξέλλαις Βιβλιογραφίαν τῶν Ἑλληνικῶν Ἀκολουθιῶν (Bibliographie des Acoluthies Grecques). Ἐπὶ τριακονταετίαν ὄλην ἐρευνῶν τὰς Βιβλιοθήκας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως κατέγραψεν ἐν ἰδίῳ συγγράμματι τοὺς τίτλους ὄσων Ἀκολουθιῶν ἠδυνήθη ν' ἀνεύρῃ, καὶ χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν φιλοπονίαν αὐτοῦ κατέχομεν σήμερον πλουσίαν ἀγιολογικὴν βιβλιογραφίαν, τῆς ὁποίας κενὰ ἱκανὰ συμπληροῖ ἡ παρούσα μελέτη, περιλαμβάνουσα καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ (1926) μέχρι σήμερον ἐμφανισθέντα εἰς τὸ φῶς.

¹ Τούτους ἀπαριθμῶ εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ Ἀγιολογικοῦ Λεξικοῦ.

Ἄγγελῃ νεομάρτυρος († 1813 — Δεκεμ. γ'). Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Ἄγγελῆ ποιηθεῖσα παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 103 - 117. Κανόνες δύο ὁ αὐτὸς εἰς ἤχον α' (Ῥδὴν ἐπινίκιον), ὁ βὸς εἰς ἤχον δ' (Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραῖον) ἄνευ ἀκροστιχίδων. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 109 - 114) «Μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ καλλινίκου νεομάρτυρος Ἄγγελῆ τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος συγγραφεὲν παρὰ τοῦ αὐτοῦ Νικηφόρου τοῦ Χίου». Ἀρχή: «Τοῦ νεομάρτυρος Ἄγγελῆ τὴν μνήμην σήμερον ἑορτάζομεν. χαρῆτε ὅλοι οἱ εὐλαβεῖς φιλομάρτυρες». ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας (σ. 116 - 117) Μεγαλυνάρια (4).

Ἄγγελῆ, Μανουήλ, Γεωργίου καὶ Νικολάου τῶν ἐν Ρεθύμνῃ τῆς Κρήτης μαρτυρησάντων (᾽Οκτ. κη').

Ἀκολουθία μετὰ ἑξ Ὑμνων καὶ Δοξαστικῶν εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν Στιχηρῶν μετὰ Δοξαστικῶν τῶν Ἀποστίχων, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν μετὰ Δοξαστικῶν τῶν Αἴνων. (ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 248 - 251).

1) Ἄγιων διαφόρων. Ἑορτολόγιον περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τῶν κατ' ἔτος ἑορταζομένων ἁγίων καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Τριωδίου καὶ Πεντηκοσταρίου, ἔτι τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Ὑπακοὰς τῆς Ὀκταήχου μετὰ τῶν Ἑωθινῶν καὶ Εὐλογηταρίων, τὸν πρῶτον παρακλητικὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, τὸν ἐπὶ ἔξομολογήσει ἁμαρτωλοῦ, τὸν μικρὸν ἁγιασμὸν καὶ ἄλλα τινὰ νεωστὶ μετατυπωθὲν καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθὲν. Ἐνετίησιν ψψγ' 1763. Παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι.

(Βιβλ. Εὐαγγελ. Σχολῆς Σμύρνης Υ 6 23).

2) Ἑορτολόγιον περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τῶν κατ' ἔτος ἑορταζομένων ἁγίων καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Τριωδίου καὶ Πεντηκοσταρίου. Ἐτι τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Ὑπακοὰς τῆς Ὀκτωήχου μετὰ τῶν Ἑωθινῶν καὶ Εὐλογηταρίων τὸν Α' παρακλητικὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, τὸν ἐπὶ ἔξομολογήσει ἁμαρτωλοῦ, τὸν μικρὸν ἁγιασμὸν καὶ ἄλλα τινὰ νεωστὶ μετατυπωθὲν καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθὲν. Ἐνετίησιν αψο. 1770. Παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι.

(Βιβλιοθ. μονῆς Δοχειαρίου),

3) Ἑορτολόγιον περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τῶν κατ' ἔτος ἑορταζομένων ἁγίων καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Τριωδίου καὶ Πεντηκοσταρίου καὶ τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Ὑπακοὰς τῆς Ὀκτωήχου, μετὰ τῶν Ἑωθινῶν καὶ Εὐλογηταρίων τὸν Α' παρακλητικὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἕτερον ἐπὶ ἔξομολογήσει ἁμαρτωλοῦ τὸν μικρὸν ἁγιασμὸν καὶ ἄλλα τινὰ νεωστὶ μετατυπωθὲν καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθὲν. Ἐνετίησιν αψοε' 1775. Παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι.

(Βιβλ. μονῆς Χιλιανδαρίου).

4) Ἑορτολόγιον περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τῶν κατ' ἔτος ἑορταζομένων ἁγίων καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Τριωδίου καὶ Πεντηκο-

σταρίου ἔτι τὰ Δοξαστικά, Ἄπολυτικά καὶ Ὑπακοὰς τῆς Ὀκταήχου μετὰ τῶν Ἑωθινῶν καὶ Εὐλογηταρίων, τὸν πρῶτον παρακλητικὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, τὸν ἐπὶ ἔξομολογήσει ἁμαρτωλοῦ, τὸν μικρὸν ἄγιασμὸν καὶ ἄλλα τινά. νεωστὶ μετατυπωθὲν καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθέν. Ἐνετίησιν, ἀψῆς' 1766. Παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.

(Βιβλ. μονῆς Ξηροποτάμου).

5) Ἑορτολόγιον περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἄπολυτικά καὶ Κοντάκια τῶν κατ' ἔτος ἑορταζομένων ἁγίων καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Τριωδίου καὶ Πεντηκοσταρίου ἔτι τὰ Δοξαστικά, Ἄπολυτικά καὶ Ὑπακοὰς τῆς Ὀκτωήχου μετὰ τῶν Ἑωθινῶν καὶ Εὐλογηταρίων, τὸν Α' παρακλητικὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἕτερον ἐπὶ ἔξομολογήσει ἁμαρτωλοῦ καὶ ἄλλα τινά. νεωστὶ μετατυπωθὲν καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθέν. ἀψῆδ' Ἐνετίησιν, 1794. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ ἐξ Ἰωαννίνων.

(Βιβλιοθ. Ἀθαν. Βερναρδάκη).

6) *Σπυρίδωνος Λαυριώτου ἱατροῦ* — Ἄγιορειτικὸν περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἀπᾶς τοῦ μηνὸς Ἀθως περίοδος Β^Α παράρτημα Ἄπολυτικά καὶ Κοντάκια τοῦ ὅλου ἑνιαυτοῦ μὴ περιεχόμενα ἐν τοῖς Ὁρολογίοις τοῖς ἐντύποις. τύποις Α.Ε.Ε. «Νέα ἑλληνικὴ Ἡὼς» (Ι. Χατζῆ Ἰωάννου) Κολοκυνθοῦς 2 Ἀθῆναι 1929.

Εἰς σχῆμα μέγα 8ον σ. 48. τὸ ἐξώφυλλον φέρει μεγάλην φωτοτυπικὴν εἰκόνα τῆς Μεγίστης Λαύρας· ἀντὶ προλόγου (ἐν σ. 1) γράμμα συστατήριον τῆς Ἱερᾶς ἐν ἀγίῳ Ὄρει Κοινότητος ὑπ' ἀριθ. 410 Πρωτοκ. (22 Σεπτ. 1928) πρὸς ἀπάσας τὰς ἁγιορειτικὰς μονὰς πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ. ἐν σ. 3-48 τὰ Ἄπολυτικά καὶ Κοντάκια τοῦ ὅλου ἑνιαυτοῦ, ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου. Πολλὰ τῶν τοιούτων Κοντακίων καὶ Ἀπολυτικίων εἰσὶν ἐκδεδομένα ἐν τε τοῖς Μηναιοῖς, ὡς τὰ τῆς Ἰνδίκτου τοῦ πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Γ' καὶ τῶν ἁγίων τῆς Κρήτης ἐν τῇ Ἱερᾷ συνόψει τῇ ἐκδοθείσῃ ἐν Ἡρακλείῳ τῆς Κρήτης τῷ 1914 ὑπὸ Στυλ. Μ. Ἀλεξίου. Ἡ συλλογὴ αὕτη περιέχει παλαιὰ καὶ νέα ποιήματα ἄνευ δηλώσεως τοῦ Κώδικος ἐξ ὧν ἐλήφθησαν.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

7) *Νέα πλήρης Ἱερὰ Σύνοψις* προσευχῶν καὶ Ἀκολουθιῶν ἐκδιδομένη ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς ἐπαρχιακῆς συνόδου τῆς ἐν Κρήτῃ ἐκκλησίας. Τεῦχος Α' περιέχον τὰς Προσευχὰς, τὰς Ἀκολουθίας κλπ. τὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ κατ' οἶκον καθ' ἡμέραν ἀναγιγνωσκομένας, Μηνολόγιον τοῦ ὅλου ἑνιαυτοῦ μετὰ τῶν Ἀκολουθιῶν τῶν ἐπισημοτέρων κατ' ἔτος ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, καὶ τῶν ἐν Κρήτῃ ἑορταζομένων ἁγίων, καὶ πολλὰς καλλιτεχνικὰς εἰκόνας ὀρθοδόξου Βυζαντινοῦ τύπου. Ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Στυλ. Μ. Ἀλεξίου 1914.

Εἰς σχῆμα 8ον σελ. 560. διηρηται εἰς μέρη τρία, ὧν τὸ α^{ον} περιλαμβάνει τὰς κατ' οἶκον προσευχὰς, τὸ β^{ον} τὰς καθ' ἡμέραν ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας, καὶ τὸ γ^{ον} Μηνολόγιον τοῦ ὅλου ἑνιαυτοῦ· ἐν ἀρχῇ πρόλογος τοῦ ἐκδότου καὶ μετ' αὐτὸν γράμμα τῆς ἐπαρχιακῆς συνόδου τῆς ἐν Κρήτῃ ἐκκλησίας, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Κρήτης Εὐμε-

νίου (9 Αύγ. 1913 ἐν Ἑρακλείῳ) δι' οὐ δηλοῦται τῷ ἐκδότη ἡ παμφηφεί ὑπὸ τῆς συνόδου τῶν ἐπισκόπων ἔγκρισις τῆς ἐκδόσεως. Ἡ ἔκδοσις ἐπιμελημένη καὶ καλλιτεχνικὴ κοσμουμένη δι' ὠραίων εἰκόνων πολλῶν ἁγίων, ἐν οἷς καὶ οἱ τῆς ἐν Κρήτῃ ἐκκλησίας. Ἐν ἀρχῇ εἰκὼν τῆς ἁγ. Τριάδος, ἐν σ. 22 εἰκὼν τοῦ προφήτου Δαυὶδ, ἐν σ. 32 εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, ἐν σ. 46 εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἐν σ. 154 ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ, ἐν σ. 200 ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου, ἐν σ. 208 εἰκὼν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου σταυροῦ, ἐν σ. 216 εἰκὼν ἁγ. Εὐμενίου ἐπισκόπου Γορτύνης, ἐν σ. 254 εἰκὼν τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ἐν σ. 260 εἰκὼν τοῦ μεγαλομάρτυρος Μητᾶ, ἐν σ. 270 τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ἐν σ. 294 εἰκὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐν σ. 308 εἰκὼν τῶν ἐν Κρήτῃ δέκα μαρτύρων, ἐν σ. 364 ἡ βάπτισις τοῦ Σωτῆρος, ἐν σ. 396 εἰκὼν τοῦ Προδρόμου, ἐν σ. 420 εἰκὼν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐν σ. 450 ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, ἐν σ. 460 εἰκὼν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἐν σ. 478 εἰκὼν Κυρίλλου ἐπισκόπου Κρήτης, ἐν σ. 494 εἰκὼν Πέτρου καὶ Παύλου, ἐν σ. 500 εἰκὼν Ἀνδρέου Κρήτης, ἐν σ. 522 εἰκὼν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἐν σ. 530 εἰκὼν ἁγ. Μύρωνος ἐπισκόπου Κρήτης, ἐν σ. 536 ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ἐν σ. 544 εἰκὼν ἀποστόλου Τίτου τοῦ πρώτου ἱεράρχου Κρήτης.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

8) *Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον* περιέχον μαρτύρια παλαιὰ καὶ νέα καὶ βίους ὁσίων ὡς καὶ ἄσματικὰς Ἀκολουθίας εἰς διαφόρους νεομάρτυρας Χίους ἢ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντας ὡς καὶ τὰ μάλα τιμωμένους ἐν Χίῳ. Ἐκδίδεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παλαιῶν Λειμωναρίων ἐν οἷς ἐμπεριέχονται ἅπαντα τὰ ἔργα Μακαρίου τοῦ Νοταρᾶ ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου, Ἀθανασίου τοῦ Παρίου τοῦ σοφολογιωτάτου διδασκάλου, καὶ Νικηφόρου τοῦ Χίου, ἱεροδιδασκάλου. Δαπάνη ἱερομονάχου Ἀμβροσίου Μιχαήλου ἡγουμένου τῆς ἐν Χίῳ Ἱ. Μονῆς Μυρσινιδίου ἔγκρισις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου. Εἰς κοινὴν ἀπάντων τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὠφέλειαν. Ἐν Ἀθήναις τυπ. Α. Ε. Ε. Νέα Ἑλληνικὴ Ἡὼς (Ι. Χατζηγιάννου) Ἰπποκράτους 15^Β 1930.

Εἰς σχῆμα 4 σ. 398. ἀφιερῶται εἰς τὸν αἰόδιμον ἀρχιμανδρίτην Χριστοφόρον Σερέμελην ἰδρυτὴν καὶ ἡγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Μυρσινιδίου. ἐν σ. 4 ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς χριστιανούς Χίου τοῦ μητροπολίτου Χίου Ἱερωνύμου (11 Ἰαν. 1929) καὶ ἕτερα ὁμοία τοῦ Καρδαμύλων Ἰωακείμ (17 Φεβρ. 1929) ἐν σ. 5 φωτογραφικὸν ἀποτύπωμα τῆς μονῆς Μυρσινιδίου ἐν σ. 6 ὁμοίotypον τῆς σφραγίδος Νικηφόρου τοῦ Χίου ἐν σ. 7 φωτογραφία παλαιᾶς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης εὐρισκομένης ἐν τῇ μονῇ Μυρσινιδίου ἐν Χίῳ ἐν σ. 8 ὁμοίotypον τῆς γραφῆς Νικηφόρου τοῦ Χίου ἐν σ. 9 πρόλογος τοῦ ἐκδότη Ἀμβροσίου καὶ ἕτερος (αὐτόθι) τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς ἐκδόσεως Κοραῆ Π. Παπαντωνάκη περιέχει ἐν ὅλῳ 26 ἀκολουθίας εἰς ἁγίους ἐκ Χίου ἢ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντας (σ. 11-326). Μετ' αὐτὰς ἐπισυνάπτεται παράρτημα (σ. 326-355) περιλαμβάνον 1) Λόγον Νικηφόρου τοῦ Χίου εἰς τὸν Ἀκάθιστον Ὑμνον (σ. 326-329). 2) Διήγησιν Ἀθανασίου τοῦ Παρίου περὶ θαύματος Παναγίας Τουρλωτῆς (σ. 330). 3) Διήγησιν Ἀθανασίου τοῦ Παρίου περὶ θαύματος Προδρόμου ἐν Ἀττικῇ (σ. 331-332). 4) Διήγησιν Χριστοφόρου Σερέμελη περὶ θαυμάτων ἁγίου Παντελεήμονος καὶ ἁγίας Εἰρήνης (Καρυδιάς) (σ. 333-334). 5) Οἶκος κδ' εἰς τὴν ἁγίαν Ματρώνην ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ Χίου (σ. 334-338). 6) Διήγησιν περὶ μοναχῆς τῆς μονῆς ἁγίας Ματρώνης Χαλάνδρων ὑπὸ Χριστ. Σερέμελη (σ. 339-341). 7) Ἐπιστολὴν ἁγίου Μακαρίου (σ. 341-345). 8) Λόγους ἀββᾶ Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου (σ. 345-347). 9) Ἐκλογὴν ψυχοφελῶν διηγημά-

των (σ. 348-355). Ἐν σ. 356-363 κατάλογος συνδρομητῶν. Ἐν σ. 363-367 παροραμάτων διόρθωσις καὶ ἐν τέλει πίναξ τῶν περιεχομένων (σ. 367).

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Ἄθανασίου καὶ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας (Ἰαν. ιη').

Ἀκολουθία μετὰ ἕξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἵνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων ἄνευ τοῦ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 405-409).

Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος (Νοεμ. κε').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν ἔσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, ἔξαποστειλαρίου καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἵνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων ἄνευ τοῦ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 279-282).

Ἀναστασίου τοῦ θαυματουργοῦ (Σεπτ. ιζ').

Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου τοῦ θαυματουργοῦ οὗ μνήμη τελεῖται τῇ 17 Σεπτεμβρίου ἐν Λευκωσίᾳ (Κύπρου). τύποις «Θεσσαλονίκης» 1915.

(Ἰδ. Κυπριακὰ Χρονικὰ ἐτ. Β' σ. 244).

1) *Ἀνδρέου ἀποστόλου*. Κανόνες παρακλητικοὶ καὶ χαιρετισμοὶ Ἀποστόλου τῇ εὐγενεῖ προσφορᾷ Ἀνδρέου μοναχοῦ Ἁγιογράφου. Πάτριαι Νοέμβριος 1925. τυπογραφεῖον Δημ. Φραγκούλη - Πάτριαι.

Εἰς σῆμα 8ον σελ. 16. ἄνευ προλόγου. Ἐκδοσις ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ἐνώσεως Νέων Πατρῶν. Α' (σ. 1) Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὸν Ἀπόστολον Ἀνδρέαν τὸν πρωτόκλητον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Δέξι δέησιν Ἀνδρέα Ἀντωνίου μοναχοῦ». Προηγεῖται τοῦ Κανόνος Τροπάριον ἤχος δ'. τῇ Θεοτόκῳ. Ἀρχή: Τοῦ πρωτοκλήτου τῷ ναῷ νῦν προσδράμωμεν. . . Ἐπειτα ὁ Κανὼν εἰς ἤχον πλ. δ'. Ὑγράν διδοεύσας. Ἀρχή: «Δεσμειν τε καὶ λύειν παρὰ Χριστοῦ. λαβὼν ἐξουσίαν ἁμαρτίας με τοῦ δεσμοῦ, λύσον ὃ Ἀνδρᾶ θεηγόρε» . . . Μετὰ τὸν Κανόνα Μεγαλυνάρια (6). Β' (σ. 6). Κανὼν Παρακλητικὸς εἰς τὸν ἀπόστολον Ἀνδρέαν τὸν πρωτόκλητον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Νόσων ρῦσαι με καὶ πόνων ὃ Ἀνδρέα. ναὶ δὴ». ἤχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην. Ἀρχή: «Νενοσηκότα τὴν ψυχὴν καὶ σῶμά μου ἐξ ὑψωμάτων σοφὲ μάκαρ ἐπιβλέψας συμπαθῶς ἐπίσκοψαι». . . Γ (σ. 10) Οἰκοὶ ΚΔ' κατ' ἀλφάβητον εἰς τὸν πρωτόκλητον Ἀνδρέαν: ἤχος πλ. δ' πρὸς τό: Ὑπερμάχῳ. Ἀρχή: «Τῷ πρωτοκλήτῳ μαθητῇ καὶ πρωτοκήρυκι τῆς μακαρίας καὶ λαμπρᾶς φωνῆς εὐρήκαμεν τὸν Μεσίαν Χριστὸν τὸν προαγγελθέντα».

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

2. *Ἀνδρέου ἀποστόλου*. Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν Δόξα καὶ νῦν εἰς τὸν ἔσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ καὶ Θεοτοκίου, ἔξαποστειλαρίων (3) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἵνων μετὰ Δοξαστικοῦ καὶ Θεοτοκίου (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 285-288).

Ἀνδρέου Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου (Ἰουλ. δ').

Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις (ἐλλείπει ὁ Κανὼν).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 500-503).

Ἄννης Θεοπρομήτορος. Παράκλησις τῆς ἁγίας Ἄννης. Κανὼν παρακλητικός τε καὶ ἱκετήριος, εἰς τὴν Πανένδοξον Θεομήτορα (;) Ἁγίαν Ἄνναν. ποίημα τοῦ πανοσιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις Κυρίου Διονυσίου Ἁγιαρτεμίτου. Πρώτη ἐκδοσις ὑπὸ Χαραλάμπους μοναχοῦ ἐκ τῆς Καλύβης Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Σκήτη τῆς ἁγίας Ἄννης (Ἁγιον Ὄρος). ἐν Θεσσαλονίκῃ τύποις Ν. Μιχαηλίδου καὶ Σια, Πλατεῖα Ἱπποδρομίου ἀριθ. 11. 1920.

Εἰς 8ον σχῆμα σ. 8. Περιέχει μόνον τὸν παρακλητικὸν Κανόνα (εἰς ἧχον πλ. δ'. Ὑγράν διοδεύσας) οὕτως προηγῶνται δύο παρακλητικά τροπάρια. Ἐν τέλει (σ. 8) δύο Μεγαλυνάρια καὶ τροπάρια ψαλλόμενα καθ' ὄν χρόνον ἀσπάζονται τὴν ἁγίαν εἰκόνα.

Ἄντωνίου τοῦ μεγάλου (Ἰαν. ιζ').

Ἀκολουθία μετὰ τεσσάρων Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἰῶν μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναιῶν. ἄνευ τοῦ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 401 - 405).

Ἀνωνύμων ἁγίων.

1) *Νέον ἀνθολόγιον* πληρέστατόν τε καὶ ἀκριβέστατον εἰς τὸ τὰς νυκθήμερους Κανονικὰς ὥρας τε καὶ δεήσεις ἀναγινώσκειν συντεθὲν καὶ συλλεγὲν κατὰ τὴν τάξιν τοῦ παλαιοῦ καὶ καθολικοῦ τυπικοῦ τῆς παραδόσεως τῶν ἁγίων πατέρων, τοῦ τε ἁγίου Σάββα καὶ τοῦ Στουδίτου καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ἁγίου Ὄρους, οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ μέρος τῆς παραδόσεως τοῦ ὁσιωτάτου πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν Κασούλων. Ἐτυπώθη ἐν Ρώμῃ ἀφηγ'. ἐκ τῆς Βατικανῆς τυπογραφίας.

Ἐδρῆται κατηριθμημένον μετὰ τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων ὑπ' ἀριθ. 442 Suppl. Σχήματος 8ον σ. σνβ+ψλγ. Ἐν ἀρχῇ ἀφιέρωσις τοῦ ἐκδότου Ἀντωνίου Ἀρκουδίου ἀρχιεπισβυτέρου Σωλόντου εἰς τὸν πάπαν Κλήμεντα τὸν Η'. μετὰ ταύτην σ. α—ριζ' τὸ ψαλτήριον ὁλόκληρον. σ. ριζ'—ρνια' ὠρολόγιον. σ. ρνβ—ροη'. Ἀκολουθία τῆς ὄλης ἑβδομάδος. σ. ροθ'—σνβ. Παρακλητικὴ. σ. σνγ'—τοθ' Πεντηκοστάριον. Ἐἴτα ἄρχεται νέα σελίδωσις. σ. α'—μδ' Ἀκολουθία τῶν ἀνωνύμων ἁγίων. σ. με'—ψλγ' Ἀκολουθία τῶν ιβ' μηνῶν. ἐν τέλει δύο σελίδες ἀνάριθμοι περιέχουσι τὰ ἐν τῇ βίβλῳ παροράματα.

2) *Ἀκολουθία τῶν ἀνωνύμων* ψαλλόμεναι εἰς ἓνα καὶ εἰς πολλοὺς κατὰ τάξιν ἁγίους. Ἀκολουθία τῆς ἁγίας Μεταλήψεως καὶ αἱ θεῖαι λειτουργίαι τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Βασιλείου τοῦ μεγάλου καὶ ἡ θεία λειτουργία τῶν προηγιασμένων. ἐν αἷς προσετέθη Ἀποστολοευαγγέλια τῶν Κυριακῶν μετὰ τὴν ἁγίαν Ν' μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελίου καὶ τοῦ Φαρισαίου. ἐν ἔτει τῆς ἀπὸ τοῦ κόσμου κτίσεως ζςμς' καὶ ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας αψλη' κατὰ μῆνα Ἀπρίλλιον.

3) *Ἀλεξάνδρου Καγγελάρου*, Ἀκολουθίαί = Συλλογὴ διαφόρων Ἀκολουθιῶν καὶ εὐχῶν ἐκ διαφόρων συγγραμμάτων τανῦν πρώτων τύποις ἐκδοθεῖσα καὶ μεθ' ὅτι πλείστης ἐπιμελείας διορθωθεῖσα παρὰ Κυρίου Ἀλεξάν-

δρου Καγγελαρίου ἤτις καὶ ἐπικέκληται τόμος δεύτερος. Ἐνετίησι. κατὰ τὸ ἀρῃκῆ ἔτει. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἕξ Ἰωαννίνων.

Βαρβάρας μεγαλομάρτυρος (Δεκεμ. δ').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ πέντε ἰδιομέλων εἰς τοὺς Αἴνους. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναιῶν. ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 290 - 293).

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου (Ἰαν. α').

Ἀκολουθία πλήρης ὡς ἐν τοῖς Μηναιαῖς.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 352 - 361).

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου (Ἰαν. λ').

Ἀκολουθία μετὰ τεσσάρων Στιχηρῶν τοῦ Ἑσπερινοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναιῶν. ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 420 - 424).

Γαβριὴλ ἀρχαγγέλου καὶ διήγησις εἰς τὸ παρὰ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ θαῦμα ἐν τῷ Ἄδειν. Τῆ 11^α Ἰουνίου μνήμη ἐπιτελοῦμεν τοῦ γεγονότος θαύματος παρὰ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἐν τῷ «Ἄδειν», τῷ ὄντι πλησίον τῶν Καρυῶν.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 271 - 279. ἡ ὅλη ἀκολουθία ἀνωνόμως. ἀλλ' εἶναι ἔργον τοῦ ἁγιορείτου ἱεροδιακόνου Βενεδίκτου τοῦ ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ (+ 1840) ἐκδοθεῖσα τὸ α' ἐν Ἀθήναις τῷ 1854 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀκολουθία εἰς τὸ «Ἄξιόν ἐστιν». εἶτα καὶ πάλιν ἐν Ἀθήναις τῷ 1867 καὶ 1890. (ἴδ. L. Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques, Bruxelles 1926 σ. 151 - 52). ἐν σ. 276 - 277 ἡ διήγησις τοῦ θαύματος, οὗ ἡ ἀρχή: «Κατὰ τὴν Σκήτην τοῦ Πρωιάτου, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὰς Καρυάς, ἐκεῖ πλησίον, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς Ἱεράς Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος, εἶναι λάκκος μέγας, ὅστις ἔχει κελία διάφορα». ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας (σ. 279) Μεγαλυνάρια (5),

Γεωργίου μεγαλομάρτυρος (Ἀπριλ. κγ').

Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναιαῖς, ἐξ ἧς ἐλλείπουσι τὰ Καθίσματα καὶ ὁ Κανὼν.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 461 - 464).

Γεωργίου τοῦ Χίου (+ 1807 — Νοεμ. κς').

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χίου ποίημα Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 87 - 96. Κανὼν εἰς (εἰς ἦχον α'. ῶδὴν ἐπινίκιον. ἄνευ ἀκροστιχίδος). Μετὰ τὸ Κοστάκιον (σ. 91 - 94) «Μαρτύριον τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου συγγραφέν παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου». ἀρχή: «οὗτος ὁ νέος ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τῆς νήσου Χίου». ἐν τέλει (σ. 96) δύο Μεγαλυνάρια.

Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ (Νοεμ. ις').

Ἀκολουθία Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Ποίημα Νικηφόρου τοῦ Βλεμμύδου. Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Βαροκιανοῦ κώδ. 133 φ. 360 ὑπὸ τοῦ J. B. Burg ἐν Byz. Zeitschrift τ. VI (1897) σ. 531-537. Ἐν ἀρχῇ κάθισμα εἰς ἤχον α' πρὸς τό: Τὸν τάφον σου Σωτήρ. ἀκολουθοῦσι τρία Στιχηρὰ πρὸς τό: Τῶν οὐρανίων ταγμαίων. «Ὡς Ἀβραάμ καταλείψας πάτερ Γρηγόριε»... καὶ μετὰ ταῦτα κανῶν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς «οἰκουρὸς ἄδει σὸς τὸν αἰνόν σοι πάτερ Ν» τὸ δὲ τελευταῖον στοιχεῖον δηλοῖ ὅτι Νικηφόρου.

Ἦχος α'. Ὡδὴν ἐπινίκιον

«Ὁρμὴν ἐκ νεότητος | πρὸς πᾶσαν, πάτερ, | ἀρετὴν κτησάμενος | ἀσφαλῶς κατώρθωσας»...

Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου (Ἰαν. κε').

1) Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν εἰς τὸν ἑσπερινὸν καὶ Δοξαστικοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (3) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἰνῶν μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύψεις ἐκ τῶν Μηναίων· ἄνευ τοῦ κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 411-414).

2) Ἀκολουθία εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον.

Ποίημα Νικηφόρου τοῦ Βλεμμύδου. Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Aug. Heisenberg μετὰ ἄλλων τοῦ Βλεμμύδου ἔργων «Curriculum vitae et carmina» ἐν Λειψία 1896 σ. 122-132, ἀποτελεῖται ἐξ ἐνὸς Καθίσματος ἐν ἀρχῇ, τριῶν Στιχηρῶν εἰς ἤχον β' πρὸς τό: Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι (σ. 122-123), ἐτέρων τριῶν πρὸς τό: Φέροντες τὰ παρόντα γενναίως, (σ. 124-125) καὶ ἄλλων τριῶν πρὸς τό: Χαίροις ἀσκητικῶν (σ. 125-126). Τούτοις ἀκολουθεῖ ὁ κανὼν ἱαμβικὸς πεντάστιχος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς ἐξ ἡρωελεγειῶν ἦδε:

Ὡ κύνιστε, μέγιστε πάτερ θεῶν ἀγορήτα
 ὅτι γε Νικηφόροιο ταλαντάτου
 ἀλαπαδὸς τέκεν ἄσμα νόος, οὗ δέχοιο ἰλαρῶς,
 πῆματος ἀμπλακίης ρύεο δ' ὠντόν»

Ἦχος α' Ἔσωσε λαὸν

Ὡσπερ Μωϋσῆς ἐν θεουργῶ δυνάμει
 καινῶς καλύπτει κύμασιν Αἰγυπτίους
 ὕγροις, ἐρυθροῖς, αἰρέσεις σὶτω, σφέ,
 δίνῃ κέκρυφας σῶν ἐλεγμῶν βυθίσας
 ἵνα σε πιστῶν μακαρίζῃ σύλλογος.

Ἀκολουθεῖ Ἐξαποστειλᾶριον πρὸς τό: Γυναίκες ἀκούτισθητε.

Γρηγορίου Παλαμᾶ.

Κανὼν εἰς τὸν ἐν ἀγίοις πατέρα ἡμῶν Γρηγόριον ἀρχιεπίσκοπον Θεσσαλονίκης, συνάπτων αὐτὸν τοῖς ὁμοτρόποις μεγάλοις τρισὶν ἱεράρχαις καὶ θεολόγοις· ποίημα Φιλοθέου τοῦ ἀγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου· ἡ ἀκροστιχίς «τῶν θεολόγων συνωδὸν ὕμνῶ σε τῶν μεγάλων» ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις «Φιλόθεος».

(Ἐξεδόθη ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. I 50 φ. 49 κώδ. τῆς Λαύρας ὑπὸ τοῦ Λανριώτου ἱατροῦ Σπυρίδωνος ἐν Γρηγορίῳ Παλαμᾶ τ. Η' σ. 256-260.

Δαμανοῦ τοῦ νέου τοῦ ἐκ Μυριχόβου τῆς Θεσσαλίας (αἰὼν ις'. Φεβρ. 14).

«Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ τοῦ νέου τοῦ ἐκ Μυριχόβου τῆς Θεσσαλίας ποιηθεῖσα παρὰ τοῦ ἐν ἱερομονάχοις Διονυσίου τοῦ Παπαδοπούλου προτροπῇ τοῦ πανοσιωτάτου ἀρχιμανδριτοῦ τῆς μητροπόλεως Λαρίσης Ἰακώβου, δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου Βησσαρίωνος Χ. Γεωργίου ἀγοπωλητοῦ. Ἐνετίησιν 1805. Ἐκδοσις δευτέρα μετὰ προλεγομένων ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ τοῦ ἀπὸ Βελανιδιάς. Ἐν Ἀθήναις τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 44».

Εἰς Σχῆμα 8ον σ. 51 μετὰ εἰκόνας ἐν ἀρχῇ τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ. Ἐν τῇ γνωστῇ ταύτῃ ἐκδόσει (ἴδ. Louis Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques σ. 56) οὐδὲν ἕτερον πλὴν τῶν προλεγομένων προσέθηκεν ὁ νέος ἐκδότης Ἰεζεκιήλ ἀνατυπώσας ὡς εἶχε τὴν ἐν Βενετία ἐκδοσιν τοῦ 1805. Ἐν τοῖς προλεγομένοις ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ποιητοῦ τῆς ἐν λόγῳ Ἀκολουθίας Διονυσίου Παπαδοπούλου ἀποβαίνει ἀδύνατος παραθετεῖ πάντας τοὺς γνωστοὺς λογίους Διονυσίους ὡς πιθανοὺς τοῦ ἔργου πατέρας (σ. 7-8) χωρὶς νὰ προσδιορισθῇ ὁ ποιητὴς τῆς Ἀκολουθίας, τὸν ὁποῖον, κατ' ἐμὴν γνώμην, μεταξὺ δύο ὁμωνύμων δέον νὰ ζητήσωμεν, Διονυσίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ τῶν Ἀγραφῶν, καὶ Διονυσίου Ἀγιαννίτου· ἀμφότεροι εἶναι γνωστοὶ ὡς ποιηταὶ Ἀκολουθιῶν. Ὡς καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει, προηγεῖται τῆς Ἀκολουθίας ἡ ἀφιέρωσις (σ. 11) «τῷ Πανοσιωτάτῳ καὶ σεβασμῷ μοι ἀρχιμανδριτῇ κυρίῳ κυρίῳ Ἰακώβῳ τῷ κατὰ πνεῦμά μοι πατρὶ τὴν ὀφειλομένην μετ' εὐλαβείας προσκύνησιν... αὐδ' Σεπτεμβρίῳ, τῆς ὑμετέρας σεβασμωτάτης μοι πανοσιότητος εὐτελεῆς καὶ ἐλάχιστον τέκνον Βησσαρίων Χ. Γεωργίου». Ἀκολουθεῖ ἡ τοῦ Ἰακώβου ἀπάντησις (σ. 13) καὶ ἔπεται ἡ Ἀκολουθία (σ. 14) μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἔσπερινοῦ. Ἐν σ. 24 Κανὼν τῆς Θεοτόκου κατ' αβ (ἤχος α'. Σοῦ ἢ τροπαιοῦχος). Ἀρχή: «Ἄπειρος ἡ χάρις σου ἀγνή ἢ πρὸς ἡμᾶς καὶ ἡ δόξα σου ἄρρητος». ἐν σ. 25 ὁ πρῶτος κανὼν τοῦ ἁγίου φέρει ἀκροστιχίδα: «Ὑμνον νέον μάρτυρι τῷ νέῳ φέρῳ Διονύσιος» (ἤχος δ' Ἀνοῖξω τὸ στόμα μου). Ἀρχή: «Ὑμνεῖν σου τὴν ἄθλησιν τὴν ἱεράν καὶ τὰ σκάμματα». Ὁ δεύτερος κανὼν φέρει ἀκροστιχίδα: «Νέον σοι ᾄδω ἄσμα μάρτυς τῷ νέῳ Διονύσιος» (ἤχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην). Ἀρχή: «Νεανικῶς ἐνοπλισθεὶς τῆς πίστεως τῇ παντευχίᾳ ζυγόν» ἐν σ. 33 «τῷ αὐτῷ μηνὶ ἰδ' ἡ ἄθλησις τοῦ ἐν ἁγίοις ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ τοῦ νέου, τοῦ καὶ κτήτορος τῆς κατὰ τὸν ἐν Δημητριάδι Κίσσοβον σεβασμίας μονῆς τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου Προδρόμου» καὶ μετὰ τοὺς στίχους τὸ Συναξάριον (σ. 34). «Οὗτος ὁ ὄσιος μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δαμιανὸς ὑπῆρχε κατὰ τὸ ἀφξή' ἔτος ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Θειταλῶν ἐπαρχίας ὁρμώμενος». Ἐν σ. 44 «κανὼν παρακλητικὸς πρὸς τὸν τίμιον Πρόδρομον... ποιηθεὶς παρὰ Διονυσίου Ἱερομονάχου τοῦ Παπαδοπούλου (ἤχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην). Ἀρχή: «Βεβαπτισμένον ἐν πελάγει Πρόδρομε βιωτικῶν συμφορῶν».

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Δαμιανοῦ τοῦ Νέου, τοῦ ἐκ Μυριχόβου τῆς Θεσσαλίας (αἰὼν ις'. Φεβρ. ἰδ').

«Ἀνεκδοτος Ἀκολουθία τοῦ νέου ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ τοῦ ἐκ Μυριχόβου τῆς Θεσσαλίας μετὰ προλεγομένων ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ τοῦ ἀπὸ Βελανιδιάς (Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Ζ' τόμου τῆς Ἐπετηρίδος τῆς ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν) ἐν Ἀθήναις, τυπογραφεῖον «Ἐστία» 1930».

Εἰς σχῆμα 8ον σ. 53 - 63. ἐν ἀρχῇ εἰκὼν τοῦ ὁσίου Διονυσίου. Ἐν σ. 53 - 55 προλε-

γόμενα τοῦ ἐκδότου, ἐν οἷς ὁ λόγος περὶ παλαιότερας ἐκδόσεως Ἀκολουθίας (τῆς ἀνωτέρω) καὶ περὶ τῶν δύο Κωδ. τῆς Τυβίγγης ἐξ οὗ ἐγένετο ἡ παροῦσα ἔκδοσις. Ὁ Κανὼν (σ. 57) φέρει ἀκροστιχίδα «Ἄσµασι τιµῶ Δαµιανὸν ἀξίως». ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις «Ματθαῖος». (Ἦχος δ'. Ἄνοιξω τὸ στόµα μου). Ἀρχή: «Ἀγάλου καὶ χόρευε Λάρισσα πόλις καὶ σκίρτησον». Ἐν σ.59. «Ἐν ἔτει ζοσφ (=1668) μηνὶ Φεβρουαρίῳ ἰδ' ἄθλησις τοῦ ἁγίου ὀσιοµάρτυρος Δαµιανοῦ τοῦ νέου». ἀκολουθεῖ τὸ Συναξάριον, «οὗτος ὁ ὀσιος μεγαλοµάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δαµιανὸς ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Σουλτᾶν Σελῆµ ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Θειταλῶν ἐπαρχίας ὀρµώµενος, ἐκ κώµης Ρίχοβον ὀνοµαζοµένης». Εἰκάζω ὅτι ποιητὴς τῆς ἐν λόγῳ Ἀκολουθίας εἶνε ὁ μητροπολίτης Μύρων Ματθαῖος, ὅστις καὶ ἕτερα παρόμοια ἐφιλοπόνησεν. (Ἴδε ἡµέτερον χειρόγραφον ἔργον «Μελωδοὶ καὶ ποιηταὶ τῆς ἐκκλησίας» εἰς τὴν λέξιν Ματθαῖος μητροπολίτης Μύρων).

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Δέκα μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ μαρτυροσάντων (Δεκ. κγ').

Ἀκολουθία μετὰ τεσσάρων Στιχηρῶν τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ Δοξαστικοῦ τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων, ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 308 - 311).

Δημητρίου μεγαλοµάρτυρος (Ὁκτ. κς').

Ἀκολουθία μετὰ ἕξι Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικῶν τοῦ ἑσπερινοῦ, τριῶν ἰδιοµέλων καὶ Δοξαστικοῦ τῶν ἀποστίχων (εἰς τὸν σεισµόν), Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ Στιχηρῶν τριῶν μετὰ Δοξαστικοῦ εἰς τοὺς Αἴνους (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 241 - 245).

Ἀκολουθία εἰς τὸν πανένδοξον μέγαν Δημήτριον τὸν μυροβλύτην ποιηθεῖσα παρὰ τοῦ τιµιωτάτου καὶ μακαρίου χαρτοφύλακος Θεσσαλονίκης κϋρ Ἰωάννου τοῦ Σταυρακίου.

Ἐδημοσιεύθη ἐν «Γρηγορίῳ Παλαµᾷ» ἔτ. ΙΑ' σ. 372 - 384 ὑπὸ ἀρχιμ. Ἀθανασίου Παντοκράτορινοῦ, ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 175 Κώδ. τῆς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος (ἐν ἀγίῳ Ὄρει). Ἡ ὅλη Ἀκολουθία ἀποτελεῖται ἐξ ἕξι Στιχηρῶν, Κανόνος πρὸς τὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα» δύο Καθισμάτων, Κοντακίου μετὰ Οἴκου. Ἐν τῇ Ἀκολουθίᾳ ταύτῃ συνάπτεται καὶ ἕτερα (σ. 377) μετὰ Δοξαστικοῦ καὶ ἑτέρου ὀκταήχου (Δοξαστικοῦ) καὶ Κανόνος φέροντος ἀκροστιχίδα:

«Μύρου γεραίρω τὴν χάριν Δημητρίου Γεώργιος Σκυλίτζης» (πρὸς τὸ «Ἀρµατηλάτην Φαραῶ») τὸν τελευταῖον τοῦτον Κανόνα τοῦ Σκυλίτζη ἐδημοσίευσεν πρότερον ὁ Σπυριδίων Λαυριώτης ἐκ Κώδ. Θ 77 9. 325 β Λαύρας ἐν Γρηγορίῳ Παλαµᾷ. τ. Η' σ. 263-266. Ὁ αὐτὸς Σπυριδίων ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ τοῦ Παλαµᾷ σ. 260-262 ἐδημοσίευσεν καὶ ἕτερον Κανόνα εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον «ποίημα τοῦ Πορφυρογεννήτου κυροῦ Κωνσταντίνου µελοποιηθὲν δὲ παρὰ τοῦ Πρωτοψάλτου Θεσσαλονίκης κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Πλαγιάτου». εἰς ἧχος β'. Δεῦτε λαοί. Ἀρχή: «Ρεῖθρα ζωῆς ρέοντα ἐκ τῆς κοιλίας σου». Αὐτόθι ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Σπυριδίωνος (σ. 262 - 266) καὶ ἕτερος Κανὼν εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον ἐκ Κώδ. Δ 55 φ. 26 τῆς Λαύρας. Ἦχος πλ. β'. Κύματι θαλάσσης. Ἀρχή: «Κύριε Θεέ μου ὁ µάρτυς σου σθένος ὀρέξας πρότερον». Αὐτόθι (σ. 341 - 343) καὶ ἕτερος Κανὼν εἰς τὸν Δημήτριον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Σπυριδίωνος ἐκ τοῦ ἰδίου Κωδ. φ. 30 δηµοσιευθεὶς οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Δημητρίου µὲ τὸ σθένος φυλαττέτω». Ἀρχή: «Δοξάσας τοῖς τῆς σαρκὸς σου μέλεσι τὸν ποιητὴν καὶ Θεόν».

Δημητρίου νεοµάρτυρος τοῦ Χίου († 1802 - Ἰαν. κδ').

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Χίου πονηθεῖσα παρὰ τοῦ ἱερομονάχου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 142 - 152. Εἰς Κανὼν (εἰς ἦχον δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον) ἄνευ ἀκροστιχίδος· μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 146 - 151) «Μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Χιοπολίτου τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθλήσαντος συγγραφεὶν παρὰ τοῦ ἱεροδιδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου». Ἀρχή: «Καὶ εἶπα καὶ λέγω, καὶ δὲν θέλω παῦσαι ἀπὸ τοῦ νὰ λέγω ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας, Εὐλόγητός ὁ Θεός, ὅπου ἀκατάπαυστα δοξάζει τὴν ἁγίαν του πίστιν, μὲ τὴν σταθερὰν καὶ πεπαρησιασμένην ὁμολογίαν τῶν νέων του Μαρτύρων».

Δημητρίου τοῦ νέου ἐν Τριπόλει μαρτυρησαντος († 1803. Ἀπριλίου 14).

Βίος καὶ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μάρτυρος Δημητρίου τοῦ νέου τοῦ ἐν Τριπόλει τῆς Πελοποννήσου μαρτυρησαντος τῷ αὐτῷ ἔτει Ἀπριλίου 14. συνταχθεῖσα μὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἰωσήφ τοῦ ποτε μὲν διακόνου τοῦ Ἀμυκλῶν Νικηφόρου, ἔπειτα δὲ ἐπισκόπου Ἀνδρούσης (Μεσσήνης) καὶ ἐκδοθεῖσα Ἐνετίῃσι τῷ 1904, νῦν δὲ ἐπιδιορθωθεῖσα ὅσον ἐνῆν ὑπὸ τινος φιλομάρτυρος. Καλλιτεχνικὸν τυπογραφεῖον Κ. Π. Λυμπερόπουλος. Καλάμαι 1927.

Εἰς σῆμα 8ον σ. 30. Συνεξεδόθη μετὰ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἐν Καλάμαις Συλλόγου τῶν ἐξ Ἀρκαδίας καταγομένων ἰδρυθέντος ἐν ἔτει 1888. Τό τε Καταστατικὸν καὶ ἡ Ἀκολουθία φέρουσιν ἰδίαν σελίδωσιν. ὁ Κανὼν ποίημα Ἰωσήφ Ἀνδρούσης φέρει ἀκροστιχίδα «Τέτμηκας ἔχθρον τῷ ξίφει τμηθεὶς μάρτυς. τά δε Ἰωσήφ». (Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἡπίερω) Ἀρχή: Τῷ τρισηλίω καὶ θείῳ παρεστηκῶς θρόνῳ τῆς θεότητος χάριν δός μοι ἀθλητά». Μετὰ τὸ Κοντάκιον καὶ τὸν Οἶκον (σ. 13). «Μαρτύριον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Δημητρίου τοῦ νέου τοῦ ἐν Τριπόλει τῆς Πελοποννήσου μαρτυρησαντος ἐν ἔτει 1803». Ἀρχή: «Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; (sic) οὐ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος». (ἐν εἶδει προλόγου). Εἶτα ἄρχεται τὸ μαρτύριον (σ. 15 - 25), οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ μέγας λαμπτὴρ καὶ μέγας στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ Δημήτριος, ἦτον ἀπὸ ἑνα χωρίον τῆς κλεινῆς καὶ περιβοῆτου Ἀρκαδίας, Λιγούδιστα ὀνομαζόμενον» ἐν τέλει (σ. 29 - 30) Μεγαλυνάρια καὶ μετὰ ταῦτα οἱ στίχοι

*«οἰκτρὸς Ἰωσήφ πλέκει σε τά δε μάρτυς
ψυχῇ ζεούση ἱερᾷ εὐλαβεία».*

Ἡ πρώτη ἐκδοσις τῆς Ἀκολουθίας ἐγένετο ἐν Βενετίᾳ τῷ 1804 παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων· δευτέρα ἐν Ἀθήναις τῷ 1846 ἐκ τῆς τυπογραφίας Ν. Παπαδοπούλου· τρίτη ἐν Τριπόλει τῷ 1888 ἐκ τοῦ τυπογραφείου «ἡ Ἀρκαδία»· τετάρτη ἐν Καλάμαις τῷ 1909 ἐκ τοῦ τυπογραφείου Π. Βουγιούκα. Εἰς τὸν αὐτὸν ἅγιον συνέθετο Ἀκολουθίαν καὶ ὁ Νικηφόρος ἱερομόναχος ὁ Χίτος ἐκδοθεῖσαν ἐν τῷ Νέῳ Λειμωναρίῳ (ἐκδ. Α' σ. 233 - 50). ἴδ. L. Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques σ. 60 - 62.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Ἐθμενίου ἐπισκόπου Γορτύνης τοῦ θαυματουργοῦ (Σεπτ. 1η').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν ἑσπερινόν, τριῶν Στιχηρῶν τῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίου καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἰνῶν μετὰ Δοξαστικοῦ (ἄνευ Κανόνος).

(Ἐξεδόθη ὑπὸ Στυλιανοῦ Ἀλεξίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόψει προσευχῶν καὶ Ἀκολουθιῶν Τεύχος Α'. ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης 1914 σ. 217 - 220).

Εὐφημίας μεγαλομάρτυρος (Ἰουλίου ια').

Ἀκολουθία τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας.

Ἡ Ἀκολουθία αὕτη συνεξεδόθη τῷ 1930 μετὰ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου νέου ὁσιομάρτυρος Νεκταρίου τοῦ ἐκ Βρυούλλων. Ἴδε Νεκτάριος ὁ ἐκ Βρυούλλων.

Ἡλιὸν τοῦ προφήτου (Ἰουλ. κ').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν ἑσπερινόν, τριῶν ἰῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἰῶνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηνιαίων. ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 509 - 512).

Θεοδότου ἐπισκόπου Κυρηναίας.

Ἀκολουθία Θεοδότου ἐπισκόπου Κυρηναίας. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Ἀποστόλου Βαρνάβα» ἐν Λευκωσίᾳ ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κόσμος» 1932.

Ἐξεδόθη ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει ἑξ Παρισινῶν Κωδίκων καὶ ἐνός τῆς Λαύρας (σελ. 12 εἰς σχῆμα 8ον). ἡ Ἀκολουθία ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.

Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου († 1795 - Φεβρ. ιζ').

Ἀκολουθία, βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου μαθητοῦ Νικηφόρου τοῦ Χίου, ψαλλομένη τῇ 17 Φεβρουαρίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σελ. 175 - 187. Τὰ τοῦ μεγάλου ἑσπερινοῦ 5 Στιχηρὰ ποίημα «Νικοδήμου μοναχοῦ» τοῦ Ἀγιορείτου ἢ ὅλη ἀκολουθία ποίημα τοῦ αὐτοῦ Νικοδήμου, καὶ τοι οὐδαμοῦ τοῦτο δηλοῦται ὁ Κανὼν (εἰς ἦχον πλ. δ'. Ἀρματηλάτην) φέρει ἀκροστιχίδα: «Ὑμνον προσάδω Θεοδώρῳ τῷ νέῳ». Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 180 - 185) ὁ βίος τοῦ ἁγίου, οὗ ἡ ἀρχή: «Ὁ ἔνθερος οὗτος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως νεομάρτυς καὶ ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρος κατήγετο ἐξ ἐνός χωρίου τοῦ Βυζαντίου καλουμένου Νεοχωρίου». Ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας (σ. 187) τρία Μεγαλυνάρια.

Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου (Ἀπριλίου κβ').

Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου Συκεῶν.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Α. Κεραμέως ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 241 Κώδικος τοῦ ἁγίου Σάβα ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν τῇ Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ ἔτ. Κ' (1900) σ. 391 - 395. Ἡ ἀκολουθία αὕτη ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου ἀπαρτίζεται ἐξ ἐνός Καθίσματος, τεσσάρων Στιχηρῶν, καὶ Κανόνος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς «Τοὺς εὐκλεεῖς σου δοξάζω πόνους πάτερ Ἰωσήφ». (Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραά). Ἀρχή:

*Τῇ Τρισηλίῳ παρεστῶς θεόητι,
πάτερ, ὀλόφωτος
τοὺς τὴν σεπτὴν ταύτην
καὶ φωσφόρον σήμερον
τελοῦντάς σου πανήγυριν . . .*

Ἡ ὑπὸ τοῦ Κεραμέως ἐκ τοῦ μνησθέντος ἁγιοσαβατικῆς Κώδ. ἐκδοθεῖσα ἀκολουθία εἶνε ἀτελεστάτη. Ἐν Κώδ. 1564 φ. 47 β τῆς ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Παρισίων καὶ Θ 87 9. 53^α τῆς Λαύρας κείνται ἕτερα πέντε Στιχηρὰ εἰς ἦχον δ'. πρὸς τό: «Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν· τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ Κεραμέως δημοσιευόμενα Στιχηρὰ εὐρηγναι καὶ ἐν τοῖς Κώδ. 341 σ. 346. 1564 φ. 47 β. 1573 φ. 249 β. 13 φ. 303 β τῆς ἐθν. Βιβλ. Παρισίων. Ἐν τῷ τελευ-

ταίφ τούτῳ Κώδ. φ. 304^α εὔρηται καὶ ἀπολυτίκιον· ἐν δὲ τῷ Λαυριωτικῷ Κώδ. I 70 φ. 163β καὶ ἕτερον Κάθισμα ἐφεξῆς ἐν Κώδιξι τῆς παρισινής Βιβλ. (1564 φ. 49β. 13 φ. 304^α . 1573 φ. 252β) εὔρηται Οἶκος, οὗ ἡ ἀρχή :

Θεία νῦν τοῖς πιστοῖς
πρόκειται καὶ εὐφρόνουτος
πανδαισία φαιδρά
ἔχουσα τὴν ἀπόλαυσιν . . .

Ὁ δὲ Κανὼν εὔρηται καὶ εἰς τὸν Λαυριωτικὸν Κώδ. Θ 87 καὶ τὸν παρισινὸν 1564 φ. 48^α μὲ ἀκροστιχίδα ὀρθοτέραν «Τοὺς εὐκλειεῖς σου δοξάσω πόνους πάτερ Ἰωσήφ». ἐν τῷ αὐτῷ παρισινῷ Κώδ. (1564 φ. 50β) κείται καὶ Ἐξαποστειλάριον, ἐν δὲ τῷ 1573 φ. 255^α τῆς αὐτῆς Βιβλιοθήκης δύο ἕτερα, καὶ ἕτερον εἰς τὸν Λαυριωτικὸν Κώδ. Δ 45 φ. 51^α.

Θεοτόκου.

Βιβλίον καλούμενον Μυρίπνοον περιέχον παρακλητικὰς Ἀκολουθίας, μίαν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, τέσσαρας τῆς Θεοτόκου, μίαν τῶν οὐρανίων ἀσωμάτων, καὶ μίαν τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους καὶ ἓνα λαμβικὸν Κανόνα ὁμοιοκατάληκτον τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ «οὔσης ὀψίας» λαμβικόν, καὶ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Μύρου, συντεθὲν παρὰ τοῦ πανοσιολογιατάτου ἁγίου ἀρχιμανδριτοῦ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας κυρίου Ἰωάννου Ἱεροσολύμου Κεφαληνίως ἱεροκήρυκος, νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν ἀναλώμασιν ἰδίως τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως καὶ Μιχαὴλ Ἀλμαλῆ ἀπὸ Ἑσκι Ζαρᾶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ μεγάλου Τουρνόβου πρὸς ὄνησιν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἀδεία καὶ προτροπῇ τοῦ παναγιωτάτου ἡμῶν Δεσπότου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου κυρίου Γρηγορίου. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ ἔτει 1808.

Θεοτοκάριον ὄραιότατον καὶ χαρμόσυνον τὸ πρὶν ἐπιμελῶς συγγραφὲν ἐκ τῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους Βίβλων παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητὸς καὶ τανῦν μετατυπωθὲν εἰς δόξαν τῆς ἀειπαρθένου Κόρης καὶ Θεομήτορος. Ἐν Βενετίᾳ παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἔξ Ἰωαννίνων. 1815.

Εἰς σχῆμα 8^{ον} σελ. 166. Ἐν σελ. 152 εἰκῶν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὀλοσέλιδος. Ἐν σ. 153 ἡ ἀκολουθία ἢ Ἀκάθιστος μετὰ τοῦ Κανόνος (Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου) καὶ τῶν κδ'. Οἴκων. Ἐν τέλει (σ. 162 - 166) «Κανὼν εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον ὄν κατὰ Σάββατον ἑσπέρας ἀναγινώσκουσιν ἐν τῷ ἀγιωνύμῳ Ὅρει τοῦ Ἄθω εἰς τὸ ἀπόδειπνον». Ἡ ἀ' ἐκδοσις τοῦ Θεοτοκαρίου ἐγένετο ἐν Βενετίᾳ τῷ 1643. Ἐπηκολούθησαν ἕτεραί τῷ 1681, 1772, 1775, 1784 καὶ εἰτα ἡ ἀνωτέρω ἄγνωστος τῷ L. Petit. Ἰδε Bibl. des Acolouthies Grecques σ. 139.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Θεοτοκάριον νέον ποικίλον καὶ ὄραιότατον ὀκτώηχον περιέχον ἐξήκοντα δύο κανόνας πρὸς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον μελουρηθέντας ὑπὸ εἴκοσι δύο ἱερῶν καὶ θεσπεσιῶν μελωδῶν, ἐκδοθὲν τὸ πρῶτον παρὰ Νικοδήμου μοναχοῦ τοῦ Ναξίου καὶ ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πατριαρχικῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς, ἥδη δὲ ἐπιδιορθωθὲν μεθ' ὄσης οἶόν τε ἐπιμελείας. Ἐκδο-

σις τετάρτη. Ἀθήναι, ἐν Βενετία τυπογραφεῖον ὁ «Φοῖνιξ» Χ. Τριανταφύλλου 1906. Ἐν Ἀθήναις ἀνάδοχος ἐκδοτικὸς οἶκος Γεωργίου Δ. Φέξη 1906.

Εἰς σχῆμα μέγα 4ον δίστηλον σελ. 128. Ἐκδόσεις τοῦ παρόντος Θεοτοκαρίου ἐγένοντο 1ον τῷ 1796 ἐν Βενετία. 2ον τῷ 1849 ὑπὸ Μουσαίου ἐν Κωνσταντινουπόλει. 3ον τῷ 1864 ἐν Βενετία (καὶ ταύτην ἀγνωστὸς ὁ Louis Petit). 4ον ἐν Βενετία καὶ αὐτὸς τῷ 1883 ὁμοία κατὰ τὸν τίτλον τῆ ἀνωτέρω, καὶ τελευταία ἡ ἀνωτέρω ἐν Ἀθήναις τῷ 1906 (ἀγνωστος τῷ Louis Petit)· περὶ τῶν λοιπῶν ἐκδόσεων ἴδε Louis Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques σ. 140, 141.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Θεοτοκάριον ἐκδιδόμενον ὑπὸ Μητροπολίτου πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου Εὐστρατιάδου τῆ συνεργασίᾳ Σπυρίδωνος μοναχοῦ Λαυριώτου. Τόμος Α, Chennevières sur Marne (Seine - et - Oise) L'Ermitage 9, Rue du Pont. 1913. Tous droits réservés.

Εἰς σχῆμα μέγα 8ον δίστηλον· σελ. 15 + 341. Περιλαμβάνει κανόνας 107 εἰς τὴν Θεοτόκον τοῦ α', β' καὶ γ' ἤχου. Ἐν ἀρχῇ προλεγόμενα περὶ τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἐκδόσεων Θεοτοκαρίων καὶ ἀναγραφὴ τῶν κωδίκων ἐξ ὧν ἐγένετο ἡ ἐκδοσις. Ἐλαί ὁ Αος τόμος τῶν ἐκδιδομένων ἀγιολογικῶν μνημείων ἐν τῇ «Ἁγιορειτικῇ μου Βιβλιοθήκῃ». Ἀριθ. 7 - 8.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Θεοτοκάριον ὀκτώηχον ἦτοι κανόνες ὀκτὼ εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἰβήρων τὴν θαυματουργὸν Πορταΐτισσαν μελουρηγηθέντες μὲν παρὰ διαφόρων, ἀναλώμασι δὲ καὶ σπουδῇ τύποις ἐκδοθέντες παρὰ τοῦ πανοσιωτάτου ἱερομονάχου κυρίου Παρθενίου Ἰβηρίτου καὶ προσμοναρίου, ἐν ᾧ προσειθέησαν καὶ οἱ δύο παρακλητικοὶ κανόνες ὃ τε μικρὸς καὶ ὁ μέγας. Ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τοῦ ἱεροῦ κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου, 1907.

Εἰς σχῆμα μέγα 8ον σελ. 48. Ἐν τῇ 2α σελίδι ἠρωελεγείον ποίημα τοῦ ἱερομονάχου Γερασίμου τοῦ Ναξίου τοῦ Ἰβηροσκητιώτου:

Ω Χριστοῖο Ἄνακτις Θεοῦ Παρθένε Μῆτερ
Ἰβήρων κῆδος πάμμεγ' Ἄνασσα Μονῆς
Ἦδὲ τ' ἀρηγῶν τε, θυραωρὸς ἄμ' ἔξοχος Ἄγνή.
Δίσομ' αἰδουοὺν τὰ δ' ἔπεα ἀγανῶς,

Τὰ συνήειρεν Παρθένιος ἱερομόναχος νῦν
Κέρμασ' εἰσὶς τε τύποις δῶκεν γλυκυθύμως.
Ἰλαθ' Ἄνασσ' ἰληθί τε, ἦδ' ἐλείπει Μαρίη
Νῦν τε καὶ ὑστατίῳ ἤματι Εὐθυδίκης.

Ἐν σελ. 3. Κανὼν α' οὗ ἡ ἀκροστιχίς «Υμνων ἀπαρχὴν Πορταΐτισση φέρω. Νικόδημος». ἐν σελ. 7 κανὼν β' οὗ ἡ ἀκροστιχίς «Μονῆς Ἰβήρων Πορταΐτισσαν στέφος. Νικόδημος». Ἐν σ. 11 κανὼν γ' οὗ ἡ ἀκροστιχίς «Τρίτον προσωνδῶ Πορταΐτισση μέλος. Νικόδημος». Ἐν σ. 15 κανὼν δ' ἀνώνυμος (Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου. Ἀρχή: «Σὴν χάριν μοι βράβευσον ἐξ οὐρανοῦ Θεονύμφευτε»). Ἐν σ. 19. Κανὼν ε' οὗ ἡ ἀκρο-

στιχίς: «Μητέρα Θεοῦ τοιοῖς δε μελέσιν αἰδῶ». Ποίημα Γερασίμου Ἱερομονάχου Ἰβηροσκητιώτου. Ἐν σ. 23 κανὼν ζ' παρὰ Νεοφύτου ἱερομονάχου Ἰβηρίτου, ἐν τάξει διηγήσεως πονηθεῖς, οὐ ἡ ἀκροστιχίς: «Δέχου τὸν ὕμνον ὃν πλέκω σοι τῇ Κόρη. Νεόφυτος». Ἐν σ. 28 κανὼν ζ' ἀνώνυμος ἐκ διαφόρων κανόνων ἐρανισθεῖς καὶ μεταποιηθεῖς εἰς τὴν Κυρίαν Πορταίτισσαν. (Ἦχος βαρῦς. Νεύσει σου. Ἀρχή: «Ρήμασιν εὐφημεῖν σου καὶ ἐγκωμίους γεραίρειν»). Ἐν σ. 32 κανὼν η' ποίημα Γερασίμου μοναχοῦ [Ἰβηροσκητιώτου]. (Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην. Ἀρχή: «Ἀπὸ χειλέων ρυπαρῶν ἐφύμνιον δέχου Πανάμωμε»). Ἐν σ. 37. Ἀκολουθία τῆς κοινῆς παρακλησίσεως. Ἐν σ. 42 ὁ μέγας παρακλητικὸς κανὼν. σ. 46-48. «Διὰ τοὺς ταξιδιώτας τροπάρια» καὶ δύο εὐχαί.

(Βιβλιοθήκη Μονῆς τῶν Ἰβήρων).

Κανόνες εἰς τὴν Θεοτόκον ἐξεδόθησαν μετ' ἄλλων κανόνων εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα (ἴδ. Τριάδος ἁγίας 2) καὶ εἰς Χριστὸν ἐν Τεργεστῇ τῷ 1804.

Θεοτόκος Εἰκονίστρια.

1) Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον τὴν Εἰκονίστριαν ἅμα τε καὶ τῶν ξένων αὐτῆς θαυμάτων περιγραφικὸς ποιηθεῖς ὑπὸ Α. Μωραϊτίδου ψαλλόμενος ἐν τῇ ἐξοδίῳ, κατὰ τὴν ἱεράν προπομπὴν τῆς θαματοουργοῦ εἰκόνας τῆς Θεομήτορος, τὴν τελουμένην τὴν παραμονὴν τῶν Εἰσοδίων ὅτε ἡ σεπτὴ εἰκὼν κομίζεται πανδήμως εἰς τὴν σεβασμίαν αὐτῆς Μονήν, ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ τῆς Εὐρέσεως.

2) Ἀκολουθία πανηγυρικὴ εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς θαματοουργοῦ εἰκόνας Παναγίας τῆς Εἰκονίστριας συντεθεῖσα ὑπὸ Α. Μωραϊτίδου.

Ὁ τε ἀνωτέρω κανὼν καὶ ἡ Ἀκολουθία ἐξεδόθησαν ἐν βιβλίῳ τιτοφορουμένῳ: «Ἱστορία τῆς ἱερᾶς καὶ σεβασμίας Μονῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Εἰκονίστριας τῆς ἐν τῇ νήσῳ Σκιαθῷ καὶ τῆς θαυμαστῆς εὐρέσεως τῆς ἁγίας αὐτῆς εἰκόνας συντεθεῖσα ὑπὸ Ἐπιφανίου Δημητριάδου Σκιαθίτου καὶ ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1903 ἐπιστασίῳ Α. Παπαδιαμάντη μετὰ σημειώσεων αὐτοῦ. Ἔκδοσις δευτέρα ἐπιμελεῖα Α. Μωραϊτίδου, ἐν ἣ προσετέθησαν ὁ παρακλητικὸς κανὼν (σ. 19-28) ὁ ψαλλόμενος κατὰ τὴν λιτανεῖαν τῆς ἁγίας εἰκόνας καὶ ἡ πανηγυρικὴ Ἀκολουθία (σ. 29-45) τῆς εὐρέσεως αὐτῆς, ποιηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ. Ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάννου Ν. Σιδέρη, 46 ὁδὸς Σταδίου-Μέγαρον Ἀρσακείου 1926». Ἐν σ. 6. «Ἡ θαματοουργὸς εἰκὼν Παναγίας τῆς Κονίστριας».

Θεοτόκος Πορταίτισσα.

Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν Πορταίτισσαν.

Εὐρηται ἐν βιβλίῳ φέροντι τόνδε τὸν τίτλον

«Προσκυνητῆριον τοῦ βασιλικοῦ πατριαρχικοῦ σταυροπηγιακοῦ τε καὶ σεβασμίου ἱεροῦ μοναστηρίου τῶν Ἰβήρων τοῦ ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ ὄρει τοῦ Ἁθωνοῦ ἐμπεριέχον τὴν διήγησιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς θαματοουργοῦ Πορταίτισσης καὶ ἓνα παρακλητικὸν κανόνα αὐτῆς προσέτι τὴν Ἀκολουθίαν καὶ τὸν βίον τῶν ἁγίων κητόρων τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου, τύποις δὲ νῦν ἐκδοθὲν ἐπιμελεῖα καὶ φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου τῶν Ἰβήρων καὶ τοῦ κοινοβιατοῦ αὐτοῦ πανο-

σιωτάτου ἀρχιμανδρίτου Κυρίου Κυρίου Σεραφεῖμ τοῦ Σινωπέως, ἐπιστολὴ δὲ Στεφάνου Σκαθάρου τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς τυπογραφίας Φ. Καραμπίνη καὶ Κ. Βάφα (ὁδὸς Βύσσης καὶ Ἀχαρνῶν Ἀριθ. 302) 1857. (Βιβλιοθήκη Ἰωσαφαίων ἀριθ. 264).

Θεοτόκου Κασσιοπίας.

Ἔμνημα περιέχον τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ὑπερφυοῦς καὶ φρικτοῦ θαύματος γεγονότος διὰ τῆς ἀγίας καὶ σεβασμίου εἰκόνης τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Κασσιοπίας ἐπὶ τῷ ἀδίκως τυφλωθέντι Στεφάνῳ καὶ παραδόξως ὀμματωθέντι... (τὰ λοιπὰ τοῦ τίτλου ὡς καὶ ἐν τῇ α' ἐκδόσει τοῦ 1724 ἐν Βενετία, ἴδ. L. Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques, Bruxelles 1926 σ. XXXIX) νῦν μετατυπωθεῖσα ὑπὸ Ἀναστασίου Ι. Ἀρβανιτάκη δημοδιδασκάλου ἐξεδόθη ἐν Κερκύρᾳ ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ Κέρκυρα 1873.

Θεοτόκου εἴσοδος ἐν τῷ ναῷ (Νοεμ. κα').

Ἀκολουθία μετὰ ἐξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν Στιχηρῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Μεγαλυναρίων, μετὰ τῆς θ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος, Ἐξαποστειλαρίου καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἰῶνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναιῶν, ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 271-276).

Θεοτόκου Εὐαγγελισμός (Μαρτ. κε').

1) Ἀκολουθία πλήρης ὡς ἐν τοῖς Μηναιαῖς ἐξ ἧς ἐλλείπουσιν ἐκ τοῦ Κανόνος αἱ ὀκτὼ πρῶται ᾠδαί.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 451-457).

2) Κανὼν ἱαμβικός εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ποιηθεὶς παρὰ τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ σοφωτάτου ἀφθεντὸς τῆς Οὐγγροβλαχίας κ. Νικολάου Βοεβόδα.

(Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Σπυριδῶνος Λαυριάτου ἱατροῦ ἐν Γρηγορίῳ Παλαμᾷ τ. Η' σ. 26-30).

3) Ἀκάθιστος ὕμνος, ἧτοι 24 Οἴκοι τῆς Θεοτόκου, ἐξηγηθεὶς καὶ ἐρμηνευθεὶς ὑπὸ Εὐαγγ. Κοφινιώτου Δ. Φ. πρ. Καθηγητοῦ. Ἐν Ἀθήναις Βασιλικὴ τυπογραφία Ραφτάνη - Παπαγεωργίου 1901.

Εἰς σχῆμα 16ον. Ἐν ἀρχῇ εἰκῶν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, σελ. 5-7 πρόλογος σ. 9-46. Εἰσαγωγή περὶ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου· σελ. 47-100· Ἐκδόσεις τῶν Οἴκων σ. 101 μέχρι τέλους ἐρμηνεῖα Θεολογικὴ τοῦ ὕμνου.

Ὁμοία ἐρμηνεῖα «εἰς τὸν Ἀκαθίστον ὕμνον» ἐγένετο ὑπὸ Ἰωάννου Μαρτίνου ἀρχιμανδρίτου ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Νομικῆς τῷ 1898, καὶ τὸ βον ἐπηξημένη ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ αὐτοῦ τυπογραφείου τῷ 1906. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐκδόσεις πρόλογος καὶ ἐν τέλει τούτου ἡ εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἀκολουθεῖ τὸ κείμενον τοῦ ὕμνου καὶ ἐπιφέρεται κατὰ στίχον ἢ τούτου ἐρμηνεῖα. Ἐκδόσεις τῶν Οἴκων τῆς Θεοτόκου ἐγένοντο προγενεστέρως πλείστα ὄσα, ἐξ ὧν σημεῖω τὰς ἐξῆς· ἡ ἀρχαιο-

τάτη γνωστή ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἀλδου Μανουτίου (Poetae christiani veteres. Venet. 1501), ὑπὸ τοῦ Migne (Patr. gr. τ. 92, στ. 1335-1348), ὑπὸ τοῦ Pitra (Analecta Sacra, Paris 1876 τ. Α' σ. 250-262), ὑπὸ Christ καὶ Παρανίκα (Anthol. gr. carminorum Christianorum, Lipsiae 1871 σ. 140), ὑπὸ N. Nilles S. J. (Kalendarium annuale utriusque Ecclesiae orientalis et occidentalis Oeneponti 1879), ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου (ἐν Ἐκκλ. Ἀληθεία τ. 12 (1892), ὑπὸ Παρανίκα (ἐν Ἐκκλ. Ἀληθεία τ. 13 (1893), ὑπὸ Placidus de Meester (Officio del' Imno Acatisto in onore della Santissima Madre di Dio, Roma Tipografia poliglotta della S. C. de Propag. Fide 1903), ὑπὸ Σωφρονίου Εὐστρατιάδου πρ. Λεοντοπόλεως (ἐν τῇ μονογραφίᾳ «Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς καὶ ἡ Ἀκάθιστος» ἐν Θεσσαλονίκη τύποις Σ. Παντελῆ καὶ Ν. Σενοφωντίδου 1917. Κριτικὴ ἔκδοσις τοῦ ἕμμου τῆς ἀκαθίστου ἑορτῆς ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιτά κωδίκων), ὑπὸ Στυλ. Ἀλεξίου ἐν τῇ I. Συνόψει 1914 ἐν Ἡρακλείῳ, ὑπὸ Εὐθυμίου Σ. Κόγκα διακόνου ἐκ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου «Ἀγκυρα» ἐν Ἀθήναις 1929 καὶ τελευταίον ὑπὸ Ἐμμανουὴλ Φαρλέκα, ἐν Ἀθήναις 1931.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ καὶ Ὑμνογραφία.

4) Ὁ Ἀκάθιστος ἕμνος εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Προσετέθησαν δὲ καὶ τὰ Δοξαστικά Ἐσπερινοῦ καὶ Αἴνων τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μετὰ τῶν προσομοίων τῶν Αἴνων, δύο Ὑμνοι εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ τὸ κείμενον δύο Κανόνων τῆς Ἀκαθίστου ὧν ὁ εἰς ἀνέκδοτος, παρὰ Ἐμμανουὴλ I. Φαρλέκα, γραμματέως τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

«Εἰ γὰρ κε σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο
καὶ θαμὰ τοῦθ' ἔρδοις, τάχα κε μέγα καὶ
τὸ γένοιτο». (Ἡσιόδος)

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ «Μέλισσα» Ἰωάννου Τσουκαρίδη καὶ Νικολάου Βαλῆ, Σωκράτους 48, Ἀθῆναι [1931].

Εἰς σχῆμα μέγα 8ον σελ. 79. Ἀφιερῶται τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ Φωτίῳ τῷ Β'. Ἐκ τῶν ἐν τέλει Κανόνων ὁ εἰς (σ. 69-73) εἶναι ὁ γνωστὸς Νικολάου τοῦ Κατασκευηνοῦ ἐκ τοῦ Θεοδοκαρίου τοῦ Νικοδήμου (ἐκδ. τοῦ 1849), ὁ δὲ ἄλλος (σ. 74-78) ποίημα Ἰωαννικίου μοναχοῦ τὸ πρῶτον ἤδη ἐκδιδόμενος. Ἡ Ἀκολουθία συνοδεύεται μετὰ σηματοφώνων.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Θεοτόκου Ζώνης Κατάθεσις (Αὐγ. λα').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ τοῦ Ἐσπερινοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τριῶν Στιχηρῶν Αἴνων, μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἀπολυτικίου καὶ Κοντακίου. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων ἄνευ Κανόνος). (Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 555-557).

Θεοτόκου Κοίμησις.

1) Ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ, τοῦ Ὁρθρου καὶ τῆς Λειτουργίας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ψαλλομένη τῇ ΙΕ' Αὐγούστου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν ἐκδοτῶν Α. Κολλαράκη καὶ Ν. Τριανταφύλλου ὑπὸ τὸ Δημαρχεῖον 1887.

(Βιβλιοθήκη Ἰωασαφαίων ἀριθ. 31).

2) Ἀκολουθία πλήρης ἐκ τῶν Μηναίων ἀνατυπωθεῖσα ὑπὸ Στυλ. Ἀλεξίου, (ἐν Ἱερῷ Συνόψει σ. 536 - 542).

Θεοτόκου Σύναξις (Δεκεμ. κς').

Ἀκολουθία (ἐλλιπής) μετὰ τεσσάρων ἰδιομέλων τῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ τῶν Αἰνῶν. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Συνόψις σ. 348 - 349).

Θεοτόκου Ὑπαπαντῆ (Φεβρ. β').

1) Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις, ἐξ ἧς παρελείφθη μόνον ὁ Κανὼν.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Συνόψις σ. 426 - 431).

2) Κανὼν ἱαμβικὸς εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν φέρων ἀκροστιχίδα δι' ἠρωελεγειῶν τήνδε:

*Σήμερον ἀθανάτοιο εὖς πάϊς ἐκ γενέτοιο
ἐς νέον ἀγγῆσιν ἵκετο ἐν παλάμαις
ὄν πρέσβυς φρόντων χαίρων τε φέρει κατ' ἤτιο
ἀλλ' Ἄννα σῶ δοίης γ' ὀλβία ὑμνοπόλο.*

Ἐξεδόθη ὑπὸ Α. Π. Κεραμέως ἐν Ἀνεκδ. Συμταϊκῶν Α'φ (καὶ μόνῳ) τεύχει ἐν Σμύρῃ 1880.

Θεοφίλου μάρτυρος († 1635 - Ἰουλίου κδ').

Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοφίλου· ποίημα Νικηφόρου τοῦ Χίου. Τῇ 24 Ἰουλίου ἐορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἀθλήσιν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοφίλου καταγομένου ἐκ Ζακύνθου καὶ ἀθλήσαντος ἐν Χίῳ ἐν ἔτει 1635.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 309 - 318. Ἀκολουθίαν εἰς τὸν μάρτυρα Θεόφιλον ἐποίησε καὶ ὁ Γεώργιος Κορέσιος ὁ Χίος, ἐξ ἧς τινὰ τῶν ἰδιομέλων συνεξεδόθησαν καὶ ἐνταῦθα ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, ὡς τὸ Δοξαστικὸν τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ Στιχηρὰ τῶν ἀποστίχων (σ. 309, 310) καὶ τὸ Δοξαστικὸν τῶν Αἰνῶν (σ. 317). Ὁ Κανὼν, τοῦ Νικηφόρου ποίημα (εἰς ἧχον δ' Ἀνοίξω τὸ στόμα μου) ἄνευ ἀκροστιχίδος. Ἐν σ. 314 - 316 μαρτύριον τοῦ ἁγ. Θεοφίλου, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Οὗτος ὁ νεοφανὴς καὶ λαμπρότατος ἀστήρ Θεόφιλος ἦτον ἀπὸ τὴν νῆσον Ζακύνθον, ναυτὴς τὴν τέχνην καὶ ἐταξείδευε μὲ ἕνα καράβι». Ἐν τέλει Μεγαλυνάρια (2).

Θύρσου ἐπισκόπου Καμπασίας.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Θύρσου ἐπισκόπου Καμπασίας Λευκωσία 1920. Τύποις Μουσῶν Γ. Χ. Ὑψηλάντιου.

(Ἴδε Κυπριακὰ Χρονικὰ ἔτ. Β' σ. 172).

Ἱερωνύμου (Ἰουνίου ιε').

Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἱερωνύμου ἀσκήσαντος ἐν Βηθλεέμ, συντεθεισα ὑπὸ Νήφωνος Ἀγιορείτου, συμπληρωθεῖσα δὲ καὶ ἐκδιδομένη ἐπιμελείᾳ τοῦ καθηγουμένου τοῦ ἱερ. Κοινοβίου Σίμωνος Πέτρας Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου. Ἀθῆναι τύποις Α.Ε.Β.Ε. Π.Γ.Μ. Μακρῆς καὶ Σια 1925.

Εἰς σχῆμα 4ον σ. 38. Ἐν ἀρχῇ ὄραία ὀλοσέλιδος εἰκὼν τοῦ ἁγίου Ἱερωνύμου συγγράφοντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. σ. 1 - 24 ἢ Ἀκολουθία μετὰ δύο Κανόνων. Ὁ εἰς τοῦ Ἄγιορείτου Νήφωνος φέρων ἀκροστιχίδα «Ἱερωνύμῳ τὸν ὕμνον σοι ἐξάρδω» καὶ ὁ ἕτερος ποίημα Ἱερωνύμου ἀρχιμανδριτοῦ ἠγουμένου Σίμωνος Πέτρας, φέρων ἀκροστιχίδα «Ἄσματα μέλω σοι θεοφόρε πάτερ Ἱερώνυμε». Ἐν τῇ 1 σελ. σημειοῦται. «Ἀκολουθία φιλοπονηθεῖσα ὑπὸ Νήφωνος μοναχοῦ ἐν ἔτει ρωπϚ', συμπληρωθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου Ἱερωνύμου μοναχοῦ Σιμωνοπεριτοῦ ἐν ἔτει ρωηγ' (1893)». Ἐν σελ. 25-31 «οἴκοι κατ' ἀλφάβητον εἰς τὸν ὄσιον πατέρα ἡμῶν Ἱερώνυμον ποίημα Γερασίμου ἱερομονάχου Ναξίου τοῦ ἐκ τῆς Ἰβηρικτικῆς Σκήτης τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐν Ἄγιῳ Ὄρει». Ἐν σ. 16 Συναξάριον σύντομον, οὗ ἡ ἀρχή: Οὗτος ὁ ὄσιος πατήρ ἡμῶν Ἱερώνυμος ἦν σύγχρονος τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ ὁποῦ καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισεν ἐν ἔτει τν'. Ἐν σελ. 32-35 «τοῦ μακαρίου Ἱερωνύμου (κατὰ Ἰουδαίων) διάλογος περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος» (ἀντεγγραφή ἐκ τῆς πατρολογίας τοῦ Migne τ. 40 τ. 848 - 860). σελ. 35-37 «τοῦ αὐτοῦ μακαρίου Ἱερωνύμου φιλοπονία παντὶ χριστιανῷ ὄφελουσα κατ' ἐρωταποκρίσιν». Ἐν σελ. 37-38. «Ἐκ τῶν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ περὶ προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων. Λόγος τρίτος βιβλ. III τόμος α', παρ. 385».

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Ἰσιδώρου μεγαλομάρτυρος († 255 - Μαΐου 14).

Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Ἰσιδώρου. Τῇ 14^ῃ Μαΐου ἐορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἀθλήσιν τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἰσιδώρου τοῦ ἀπὸ Ἀλεξανδρείας καταγομένου καὶ ἀθλήσαντος ἐν Χίῳ ἐν ἔτει 255 ἀπὸ Χριστοῦ.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 223 - 231. Ἡ ἀκολουθία ἀνάνυμος. Ὁ Κανὼν ὡσαύτως ἀνώνυμος φέρει ἀκροστιχίδα. «Τὸν κλεινὸν Ἰσιδωρον ὕμνῳ προφρόνως» (ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας, ἀλλ' εἶναι ἔργον τοῦ ποιητοῦ Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ, ἐκ τῶν ἐντύπων Μηναίων ἀνατυπωθεῖς, ὡς καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία, πλὴν τοῦ Δοξαστικοῦ τοῦ ἔσπερινοῦ, τῶν Ἰδιομέλων τῆς Λιτῆς, τῶν Στιχηρῶν Ἀποστίχων, τοῦ Ἀπολυτικίου, τῶν δύο Καθισμάτων, καὶ τῶν δύο Κοντακίων μετὰ τοῦ Οἴκου, καὶ τῶν Ἐξαποστειλαρίων μετὰ τῶν Στιχηρῶν τῶν Αἰῶνων καὶ Μεγαλυναρίων ἅτινά εἰσι μεταγενεστέρων ἔργα, ἴσως Ἀθανασίου τοῦ Παρίου ἢ Νικηφόρου τοῦ Χίου. Ἐν σ. 228 - 229 σύντομον Συναξάριον, οὗ ἡ ἀρχή: «Ὁ ἐνδόξος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰσιδωρος ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλείως Δεκίου ἀπὸ τὴν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν καταγόμενος καὶ ὧν στρατιώτης εἶχεν τὴν τάξιν τοῦ Ὠπίωνος». Ἐν τέλει (σ. 231) Μεγαλυνάριον (2).

Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ (Δεκ. δ').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν τοῦ ἔσπερινοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Κοντακίου καὶ Ἀπολυτικίου. Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων, ἄνευ Κανόνος. (Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 291 - 294).

Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου καὶ τῶν 98 συνασκητῶν αὐτοῦ τῶν ἐν τῇ Κρήτῃ λαμπρῶν (Ὀκτ. 7).

Ἀκολουθία μετὰ ἕξ Στιχηρῶν τοῦ ἔσπερινοῦ καὶ Δοξαστικοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἰῶνων μετὰ Δοξαστικοῦ.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 228 - 282).

Ἰωάννου Εὐχαϊτων τοῦ Μαυρόποδος (Ἰοκτωβρίου 5).

Ἀκολουθία εἰς τὸν ἐν ἁγίοις πατέρα ἡμῶν Ἰωάννην μητροπολίτην τῶν Εὐχαϊτων γεγонуῖα παρὰ Θεοδώρου Κοιτωνίτου καὶ βασιλικῷ νοταρίου τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ.

Ἐξεδόθη ὑπ' ἐμοῦ μετὰ βιογραφικοῦ σημειώματος ἐκ τοῦ Παλατινοῦ Κώδ. 138 φ. 214β (Palatinus Graecus) εἰς τὰ «Ἐναίσιμα ἐπὶ τῇ τριακοστῇ πέμπτῃ ἐπετηρίδι τῆς ἐπιστημονικῆς δράσεως τοῦ Μακαριωτάτου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Ἐπεμελήθη καὶ ἐξέδωκε Γρηγόριος Χ. Παπαμιχαήλ τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τύποις Ἀναπλάσεως, Ἀθηναὶ ὁδὸς Σταδίου 44 αὐλα'». (Ἐν σ. 428 - 437).

Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (Σεπτ. 26).

Ἀκολουθία περιλαμβάνουσα τρία Στιχηρὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ μετὰ Δοξαστικοῦ, τρία τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλάρια δύο, καὶ τέσσαρα Στιχηρὰ τῶν Αἵνων μετὰ Δοξαστικοῦ. Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων Μηναίων.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σελ. 222 - 224).

Ἰωάννου Καλυβίτου.

Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου. Ἐκδίδεται δαπάνῃ καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ Καθηγουμένου Ι. Μονῆς Χρυσοπηγῆς κ. Γενναδίου Τζωρζάκη. Ἐν Χανίοις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ν. Κ. Περράκη 1926.

Εἰς σχῆμα 8ον σελ. 13. Ἐν σ. 3 «Ἀναπλήρωσις τῆς ἱεράς Ἀκολουθίας τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου, ποίημα Ἰωάννου Ἱερομονάχου Κατουνακίου». Περιέχει τρία Στιχηρὰ μετὰ Δοξαστικοῦ (ἐκ τοῦ ἐντύπου Μηναίου), τέσσαρα ἰδιόμελα τῆς Λιτῆς (σ. 4-5), τρία Στιχηρὰ μετὰ Δοξαστικοῦ τῶν ἀποστίχων, τρία Καθίσματα (σ. 7) καὶ τὸν κανόνα εἰς ἦχον δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου. Ἐν σ. 12 Ἐξαποστειλάρια τρία, Δοξαστικὸν εἰς ἦχον πλ. β' καὶ ἐν Μεγαλυνάριον (σ. 13).

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Ἰωάννου Χρυσοστόμου λειψάνου ἀνακομιδῆ (Ἰαν. κζ').

Ἀκολουθία μετὰ ἑξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἵνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων, ἄνευ τοῦ κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 416 - 419).

Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων.

Κανὼν παρακλητικὸς ἁγίων Ἀναργύρων.

Εὑρεται ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ τῶν Παρακλητικῶν κανόνων καὶ χαιρετισμῶν τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου, σημειούμενος ὡς ἐκδοθεὶς ὑπ' ἀριθ. 7 ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐκδόσεων τῆς ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς ἐνώσεως Νέων Πατρῶν (Ο. Χ. Ε. Ν. Πατρῶν). Πωλεῖται εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Ο. Χ. Ε. Ν. Πατρῶν ὁδὸς Γεροκωστοπούλου 60 ἀντὶ δρ. 2.

Κυρίλλου ἐπισκόπου Γορτύνης (Ἰουν. ιδ').

Ἀκολουθία πλήρης, ἐξ ἧς μόνον ἐλλείπει ὁ Κανὼν. Ἡ ἀκολουθία αὕτη ἀγνώστου

ποιητοῦ πρῶτον ἤδη δημοσιεύεται, διάφορος οὖσα τῆς ἐν Κώδιξι φερομένης Ἀκολουθίας τῆς συντεθείσης ὑπὸ τοῦ ὑμνογράφου Ἰωσήφ.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 479 - 484).

Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης (Μαΐου κα΄).

Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις, ἐξ ἧς ἔλλειπει ὁ κανὼν.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 471 - 475).

Μακαρίου ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου († 1805 - Ἀπριλ. 15΄).

Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου τοῦ ἐν Χίῳ διαλάμπσαντος ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ 1805 Ἀπριλίου 17.

Νέον Χιακὸν Δειμωνάριον σ. 187 - 210 ἀνωνόμας. Τὸ Ἀπολυτικίον (σ. 189) σημειοῦται ὡς ποίημα Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, ὁ δὲ κανὼν (σ. 190) φέρει ἀκροστιχίδα ἀλφάβητον ἀντίστροφον καὶ ἐν τοῖς Θεοτοκίαις «Νικηφόρου» οὕτινος τυγχάνει ἔργον καὶ ἡ ὄλη Ἀκολουθία. Ἐν σ. 194 - 204. «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου τοῦ Νοταρᾶ συγγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου ἱεροδιδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου (ἐκ τοῦ ἀρχαίου χειρογράφου)». Ἀρχή: «Ἐπαινετὴ βέβαια, καὶ θαυμαστὴ ἐστάθη πάντοτε καὶ πανταχοῦ, ὡς Θεία καὶ Θεοποιὸς ἡ ἀρετὴ. Τίς δὲν τὸ ἤξευρε; Καὶ τίς δὲν τὸ ὁμολογεῖ;» ἐν σ. 204 - 210 «Θαύματα τοῦ ἁγίου Μακαρίου» ἀναγράφονται ἱβ' αὐτοῦ θαύματα.

Μαρίας τῆς Θεοτόκου.

1) Ἀκολουθία τῆς μακαρίας Παρθένου Μαρίας κατὰ τὴν ἐπανόρθωσίν τε καὶ ἔκδοσιν τοῦ Ρωμαίων ἀρχιερέως μετὰ τῶν ἑπτὰ ψαλμῶν τῆς Μετανοίας. Ρατανίη, MDCCXCV. Ἐκ Τυπογραφίας Seminarii.

Βιβλ. Γενναδίου ἐν Λονδίῳ. Ἐτέρα ἔκδοσις ἐν Παταβίῳ MDCCXCVIII σημειοῦται ἐν σ. 19 τοῦ καταλόγου τῶν εὐρισκομένων βιβλίων ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ ἑλληνικοῦ Σχολείου Φλαγγίνῃ. Βενετία ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ Τυπογρ. Ὁ Φοῖνιξ. 1897.

2) Ἀκολουθία τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Μαρίας Ἐνετίησι αψιδ'. 1744.

Κατὰ τὸν Κατάλογον τῶν εὐρισκομένων βιβλίων ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου Φλαγγίνῃ ὑπ' ἀριθ. 630 (σελ. Καταλόγου 28).

Μαρίας Μαγδαληνῆς (Ἰουλίου κβ΄).

Ἀκολουθία τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου τοῦ Χριστοῦ Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς ἐπιμελεία τοῦ καθηγουμένου τῆς ἱερᾶς μονῆς Σίμωνος Πέτρας ἀρχιμανδριτοῦ Ἱερωνύμου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν τυπογραφικῶν καταστημάτων τῆς ἑταιρείας Π. Γ. Μακρῆ καὶ Σιας αψιδ'.

Συνεξεδόθη μετὰ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ὁσίου Σίμωνος τοῦ κτίτορος τῆς μονῆς Σίμωνος Πέτρας (ἐν ἀγίῳ Ὁρει) ἴδε Ἀκολουθίαν Σίμωνος Πέτρας. Ἡ μονὴ τοῦ Σίμωνος τελεῖ πανήγυριν τῇ κβ' Ἰουλίου ὡς θησαυρίζουσα τὴν ἀριστερὰν παλάμην μετὰ τῶν δακτύλων τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας. Ἐκτός τῆς εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς Ἀκολουθίας συνεξεδόθη καὶ μεθέροτος τοιαύτη (κατὰ τὴν κγ' τοῦ Ἰουλίου μηνός) σ. 142 - 150, μετὰ κδ'

Οἶκων, παρακλητικοῦ κανόνος (σ. 159-164) ποίημα Ἰακώβου μοναχοῦ, καὶ Ἁγιασμοῦ (σ. 165-175).

Μαρίνης μεγαλομάρτυρος (Ἰουλ. ιζ').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ Δοξαστικοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίου, καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἰῶν μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων, ἄνευ κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 506-509).

Μαρκέλλης τῆς Χιοπολίτιδος (†1500 — Ἰουλίου κβ').

Ἀκολουθία βίος καὶ μαρτύριον τῆς ἁγίας παρθενομάρτυρος Μαρκέλλης τῆς Χιοπολίτιδος πονηθεῖσα μὲν ἐν πρώτοις ὑπὸ ἀνωνύμου τινὸς διορθωθεῖσα δὲ παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου τῇ 22^α Ἰουλίου ἐορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἄθλησιν τῆς ἁγίας Παρθενομάρτυρος Μαρκέλλης, καταγομένης ἐκ Χίου καὶ ἀθλησάσης ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς αὐτῆς, ἐν ἔτει 1500 ἀπὸ Χριστοῦ.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 297-308. Εἰς κανὼν (εἰς ἦγον δ'. Ἀνοῖξω τὸ στόμα μου) ἄνευ ἀκροστιχίδος. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 302-306) ὁ βίος τῆς Μαρκέλλης, οὗ ἡ ἀρχή: «Ἄττη ἡ ἁγία Παρθενομάρτυς καὶ ἀθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ Μαρκέλλα περὶπου τοὺς τριακοσίους χρόνους γνωρίζεται καὶ κηρύττεται ἁγία καὶ μάρτυς εἰς τὴν νῆσον Χίου». Ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας Μεγαλυνάρια (2).

Μάρκου τοῦ νέου (†1801 — Ἰουνίου ε').

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Μάρκου τοῦ νέου πονηθεῖσα παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου. Τῇ 5 Ἰουνίου ἐορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἄθλησιν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Μάρκου τοῦ Νέου τοῦ ἀπὸ Σμύρνης καταγομένου, καὶ ἀθλήσαντος ἐν Χίῳ ἐν ἔτει 1801 ἀπὸ Χριστοῦ.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 250-270. Κανόνες δύο ἄνευ ἀκροστιχίδος. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 258-267) «Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Μάρκου τοῦ ἐν Χίῳ». Ἀρχή: «Εἶη δεδοξασμένον καὶ ὑπερῦμνητον τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὅσον ἡ Εὐρώπη ἀφρίζει καὶ μαίνεται ἐναντίον τῆς θεϊκῆς του μεγαλειότητος, ἄλλο τόσον τὰ Ἀνατολικά ταῦτα μέρη δὲν λείπουν ἀκατάπαυστα κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χώρας κήρυκας». Ἐν ὑποσημείωσει ὁ Νικηφόρος, ὁ καὶ συντάκτης τῆς Ἀκολουθίας, σημειοῖ ὅτι «τὸ μαρτύριον τοῦτου συνεγράφη ὑπὸ τοῦ φιλομάρτυρος καὶ σεβασμιωτάτου ἡμῶν Διδασκάλου Κυρίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου» σ. 258 σημ. 1). Ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας Μεγαλυνάρια (2).

Μαρτύρων μ' τῶν ἐν Σεβαστείᾳ (Μαρτ. θ').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν Ἰδιομέλων καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν ἑσπερινόν, Ἐξαποστειλαρίων (2), τριῶν Στιχηρῶν καὶ πέντε ἰδιομέλων εἰς τοὺς Αἰῶνες. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων, ἄνευ τοῦ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 447-450).

Ματθαίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Νοεμ. ις').

Ἀκολουθία μετὰ ἑξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ τοῦ ἑσπερινοῦ, τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ τῶν Ἀποστίχων, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἰῶν μετὰ Δοξαστικοῦ (ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων, ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 266-269).

Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος (†1462 — Ὀκτ. κ').

1) Ἀκολουθία καὶ βίος τῆς ὁσίας καὶ θεοφόρου μητρὸς ἡμῶν Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 52-66. Ὁ Κανὼν ποίημα Νικήτα [μητροπολίτου Ρόδου] φέρει ἀκροστιχίδα «Ματρῶναν ἑμῶν τῆς Χίου τὴν προστάτιν. Νικήτας» (ἤχος δ' πρὸς τὸ Ἄνοιξω τὸ στόμα μου), μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 57-64) βίος τῆς ὁσίας Ματρώνης, οὗ ἡ ἀρχή: «Αὕτη ἡ ὁσία καὶ θαυματουργὸς Μήτηρ ἡμῶν Ματρῶνα ἦτον ἀπὸ τὴν νῆσον Χιον, ἀπὸ τὸ χωρίον τὸ καλούμενον ἔτι καὶ σήμερον Βολισσόν, τὸ ὅποτον εἶναι εἰς τὸ ἐπάνω καὶ βόρειον μέρος τῆς Χίου».

2) Οἴκοι εἴκοσι τέσσαρες εἰς τὴν ὁσίαν καὶ θεοφόρον μητέρα ἡμῶν Ματρῶναν τὴν Χιοπολίτιδα ποιηθέντες παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 334-338. Ἐκ σημειώσεως τοῦ ἐκδότου μανθάνομεν ὅτι «οἱ οἴκοι οὗτοι εὐρέθησαν ἐν τῇ γυναικείᾳ μονῇ τῶν Χαλάνδρων ὑπὸ ἡγουμένον τῆς μονῆς Μυρσινιδίου ἀρχιμανδρίτου Χριστοφόρου Σερέμελη, γραφέντες ἰδιοχειρῶς ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ Χίου ὡς τὸ περισωθὲν δίστιχον ἐπιβεβαιοῖ:

*«Ἡ μὲν χεὶρ ἡ γράψασα μέλλει φθαρεῖναι
γραφὴ δὲ μένει εἰς χρόνους πληροστάτους
Νικηφόρου».*

Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος (Ἰουλίου ιε').

3) Ἀκολουθία εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς εὐρέσεως τῆς τιμίας κάρας τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος (διορθωθεῖσα ὡς οἶόν τε ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου τοῦ Χίου).

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 290-297. Ὁ κανὼν (ἤχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην Φαραῶ) ἄνευ ἀκροστιχίδος ἐν σ. 295 σύντομον Συναξάριον περὶ τῆς εὐρέσεως τῆς κάρας τῆς ὁσίας Ματρώνης, οὗ ἡ ἀρχή: «Χρόνου ἱκανοῦ διαπεράσαντος μετὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν ταφὴν τῆς ὁσίας, καὶ τῶν θανάτων αὐτῆς, ὡς ἐκ πηγῆς ἀκενώτου εἰς αὕξησιν γενομένων» ἐν τέλει Μεγαλυνάριον (1).

Μεθοδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

«*Τεῦχος ἱερὸν* περιέχον τὴν ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν, τὸν βίον, παράκλησιν καὶ ΚΔ' κατ' ἀλφάβητον οἴκους τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ, νῦν τὸ πρῶτον ἐκδίδεται τύποις δαπάναις τοῦ πανοσιωτάτου ἱερομονάχου Μεθοδίου Καυσοκαλυβίτου. Ἀθῆναι τύποις Α.Ε.Β.Ε. Π. Γ. Μακρῆς καὶ Σια, 1926».

Εἰς σχῆμα 4ον (σ. 63.) Πλήρης Ἀκολουθία μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἑσπερινοῦ καὶ κανόνων δύο (σ. 14) ὁ πρῶτος φέρει ἀκροστιχίδα: «Ἀρχιερεῖα Θεοῦ Μεθόδιον ἄσμασι μέλω» (ἤχος β' Δεῦτε λαοί: Ἀρχή: «Ἀπαγωγῆς καὶ προνομῆς δουλείας με»): ὁ δεῦτερος ποίημα Φωτίου (σ. 15) φέρει ἀκροστιχίδα «Μεθοδίω Φώτιος ἕμνον προσφέρω» (ἤχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας. Ἀρχή: «Μαρμαρυγὰς ἀπαστράπτων τῶν ἀρετῶν»): τῶν δύο τούτων κανόνων προηγεῖται ἕτερος κανὼν εἰς τὴν Θεοτόκον (ἤχος β' Δεῦτε λαοί. Ἀρχή: «Σὲ τοῦ Θεοῦ τὸ καθαρώτατον σκῆνωμα»). Τὰ τῶν Αἵνων Στιχηρὰ προσόμοια σ. 30 (ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι. Ἀρχή: «Ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες σου... βον Τῷ πυρὶ τῷ τοῦ πνεύματος... γον Τῆς σοφίας τοῖς ρεύμασι, ὡς καὶ τὸ Δοξα-

στικὸν (ἤχος πλ. β') «Φιλοσοφία κοσμήσας τὸν βίον σου» ἐπιγράφονται ποίημα τοῦ Φωτίου. Ἐν σελ. 33 «Βίος καὶ ἄθλα τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ». Ἀρχή: «Πάτερ εὐλόγησον. Δὲν εἶναι τινὰς ὁποῦ νὰ μὴ γινώσκῃ τὰ μεγαλεῖα καὶ τὰ προτερήματα τῆς μεγαλοδόξου καὶ βασιλίδος τῶν πόλεων». εἰς γ' ἀναγνώσεις διηρημένος ὁ βίος ἐν δυοὶ στήλαις διήκει μέχρι σελ. 42. Μετὰ τὸν βίον (σ. 43) «Παράκλησις εἰς τὸν Ἅγιον Μεθόδιον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸν ὁμολογητὴν. Μετὰ τὸν εὐλογητὸν, τὸ Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὰ παρόντα τροπάρια. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ ἐκουσίως». Ἀρχή: «Τῷ ἱεράρχῃ οἱ πιστοὶ νῦν προσδράμωμεν». Τὰ τροπάρια τῆς παρακλήσεως ὡς καὶ οἱ κδ' Οἰκοὶ εἰσι ποίημα Μεθοδίου ἱερομονάχου Σιμωνοπετρίτου (σημ. σελ. 51)· ὁ κανὼν τῆς παρακλήσεως (σ. 43 ἤχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην). Ἀρχή: «Φαινοτάταις ἀστραπαῖς τοῦ πνεύματος καταλαμπόμενος» ὁ ἀνανύμωμος φερόμενος εἶναι ποίημα Διονυσίου Ἀγιαννίτου. Ἐν σελ. 52 «Οἱκοὶ κατ' ἀλφάβητον κδ' ἦτοι χαιρετισμοὶ εἰς τὸν ἐν ἁγίοις πατέρα ἡμῶν Μεθόδιον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸν ὁμολογητὴν. Κοντάκιον ἤχος πλ. δ' Τῇ ὑπεράνω· Ὁρθοδοξίας τὴν λαμπρὰν καὶ θείαν σάλπιγγα. Οἱ Οἰκοὶ. Ἄρχομαί σου τῶν ὕμων, ὦ θεϊότατε πάτερ, Μεθόδιε σοφὲ πατριάρχα». Ἐν σελ. 61 «Σημειώματα» περὶ τῆς Σκήτης Καυσοκαλυβίων καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκησάντων ὁσίων πατέρων· ἐν σελ. 63 «Παροράματα».

(Βιβλιοθήκη Καλύβης Ἰωασαφαίων καὶ τοῦ συγγραφέως).

Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ (Ἰανουαρ. ιθ').

«Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ, φιλοπονηθεῖσα μέρος μὲν αὐτῆς ὑπὸ τινος Μελετίου παλαιοῦ, μέρος δὲ αὐτῆς ὑπὸ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου».

Ἐν τῷ ἀγιορειτικῷ περιοδικῷ ὁ «Ἄθως» ἔτος Β' τευχ. Η' καὶ Θ' ἐν οἷς ἡ Ἀλφαβηταφάβητος Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ· ἐν ἀγίῳ Ὅρει 1928 (γρ. ἐν Θεσσαλονίκῃ) ὑπὸ Σπυριδῶνος Λαυριώτου ἱατροῦ. Ἐν σελ. 617 εὐρηται ἡ ἐν λόγῳ Ἀκολουθία μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἔσπερινου καὶ δύο κανόνων· ὁ αὐτὸς φέρει ἀκροστιχίδα: «Μελετίῳ ὁμῶνυμος ὕμνον ἄδει» (μέχρι τῆς ζ' ᾠδῆς) (Ἦχος πλ. δ' Ὑγρὰν διοδεύσας). Ἀρχή: «Μελέτην τὸν βίον πνευματικὴν, ἐνθέοις ἀγῶσις ἐνστησάμενος ὀλικῶς»· ὁ βῶς φέρει ἀκροστιχίδα «Μελέτιον τὸν θεῖον εὐφημῶ λόγοις» ποίημα Νικοδήμου Ἀγιορείτου (ἤχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην). Ἀρχή: «Μελέτην νόμου τοῦ Θεοῦ ποιούμενος τὴν ἅπασάν σου ζωὴν» (ἀνευ Συναξαρίου).

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου (Νοεμβ. ια').

Ἀκολουθία μετὰ ἕξ Στιχηρῶν τοῦ ἔσπερινου καὶ Δοξαστικοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἰῶνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἄνευ κανόνος, ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 261-264).

Μιχαὴλ ἀρχιστρατήγου Σύναξις (Νοεμβ. η').

Ἀκολουθία μετὰ ἕξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ τοῦ ἔσπερινου, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, τεσσάρων Ἐξαποστειλαρίων καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἰῶνων μετὰ Δοξαστικοῦ (ἀνευ κανόνος, ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναιῶν).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 255-259).

Μοδέστου Ἱεροσολύμων (Δεκεμ. ιη').

Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Μοδέστου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων ψαλλομένη τῇ ιη' Δεκεμβρίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 117-126. Κανὼν εἰς ἀνανύμως, ἀλλ' ἔστιν οὗτος ποίημα Ἰωάννου ἐπισκόπου Εὐχαΐταν τοῦ Μαυρόποδος. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 122-124) ἔκτενες Συναξάριον, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ἐγεννήθη ἀπὸ ὀρθοδόξου γονεῖς Εὐσέβιον καὶ Θεοδούλην ὀνομαζομένους ἐν τῇ πόλει Σεβαστείᾳ ἐν ἔτει ςκη'. 228». Ἐν σ. 126-127. «Εὐχὴ τοῦ ἁγίου Μοδέστου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων λεγομένη εἰς πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν βοῶν, ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν καὶ λοιπῶν ζώων.» Ἀρχή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μου, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος, ὁ πᾶσαν τὴν νοσητὴν καὶ αἰσθητὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας».

Μυρόπης μεγαλομάρτυρος (†255— Δεκεμ. β').

Ἀκολουθία τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Μυρόπης πονηθεῖσα παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 96-102. Κανὼν εἰς εἰς ἦχον α' (ᾠδὴν ἐπινίκιον) μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 100-101) σύντομον Συναξάριον, οὗ ἡ ἀρχή: «Αὕτη ἡ ἁγία παρθενομάρτυς Μυρόπη, ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Ἐφεσον· ἐπειδὴ δὲ ἀπέθανεν ὁ πατήρ της, καὶ τὴν ἄφησεν ἀνήλικον, ἀνετράφη ἀπὸ μόνην τὴν μητέρα της».

Μυρτιδιώτισσα (Σεπτ. κδ').

Ἀκολουθία εἰς τὸ ὑπερφυῆς θαῦμα ὅπερ ἐνήργησεν ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ ἀειπαρθένος Μαρία διὰ τῆς πανσέπτου καὶ θείας αὐτῆς εἰκόνας τῆς ἐπιλεγομένης Μυρτιδιώτισσης ἐν τῇ νήσῳ τῶν Κυθίων ὄτε τὸν παράλυτον ἤγειρε μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας τῆς ἁγίας αὐτῆς Κοιμήσεως· ποίημα Σωφρονίου ἐπισκόπου Κυθίων τοῦ Παγκάλου, ἀντιγραφεῖσα δὲ παρὰ τοῦ ἐλαχίστου δούλου αὐτῆς μακαρίτου εὐγενοῦς Δομενίου Βαλερίου πλείστοις καὶ ἔξαισίους τερατουργήμασι εὐεργετηθέντος παρὰ τῆς αὐτῆς ἁγίας εἰκόνας.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 26-43. Ἐκ τῶν τριῶν κανόνων ὁ μὲν εἰς, ποίημα Μελετίου Καλλονᾶ, καθηγουμένου τῆς Ἀγκαράνθου ἁγίας μονῆς καὶ πρωτοσυγκέλλου τῆς καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας, φέρει ἀκροστιχίδα: «Ὑμνον ᾄδω σοι κανὼν παρθένε Μαρία ἀγνή, Μελέτιος Καλλονᾶς» (ἦχος α'. ᾠδὴν ἐπινίκιον)· ὁ βος κανὼν, ποίημα Σωφρονίου τοῦ Παγκάλου, φέρει ἀκροστιχίδα «τὴν μητέρα μέλψωμεν ἀρεθῶν ὑπο Λόγου» (ἦχος ὁ αὐτός), καὶ ὁ γος εἰς ἦχον β' (Ἐν βυθῷ κατέστρωσε) τοῦ αὐτοῦ Σωφρονίου ποίημα. Μετὰ τὸ κοντάκιον (σ. 36) ὑπόμνημα εἰς τὸ θαῦμα τῆς Θεοτόκου τῶν Μυρτιδιῶν, οὗ ἡ ἀρχή: «Εἰς τὴν νῆσον τῶν Κυθίων ὑπῆρχεν ἕνας ἐρημότοπος λεγόμενος Μυρτιδία (διότι ὅλος ἦτον δασωμένος ἀπὸ μυρτιάς) καὶ ἀκατοίκητος, ἀφοῦ μόνον τὰ ζῶα τῶν ἀγροίκων ἔβροσκον ἐκεῖ». Ἐν σημειώσει αὐτοῦ ὁ ἐπιμελητὴς τῆς ἐκδόσεως Κοραῆς λέγει ὅτι διώρθωσε τὸ λεκτικὸν «ἐπὶ τὸ καλλιλογικώτερον». Περὶ τῆς Μυρτιδιώτισσης ἴδε τὸ φυλλάδιον: τὰ Μυρτιδία ἢ ὁ ἐν Κυθίοις ναὸς τῆς Θεοτόκου ὑπὸ Χ. Σ. ἐν Ἀθήναις 1857. Περὶ δὲ τῆς Ἀκολουθίας ἴδε Α. Chappet, ἐν *Echos d'Orient* τ. XV (1912) σ. 138-45. πρβλ. καὶ L. Petit, *Bibl. des Acolouthies gr.* σ. 167.

Μύρωνος ἐπισκόπου Κνωσοῦ (Αὐγ. η').

Ἀκολουθία πλήρης (ἔξ ἧς ἔλλειπει ὁ Κανὼν).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 530-535).

Νεκταρίου τοῦ ἐκ Βρυούλλων (†... Ἰουλίου ια').

Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νέου ὁσιομάρτυρος Νεκταρίου τοῦ ἐκ Βρυούλλων τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῇ ἱερᾷ Σκήτῃ τῆς Θεοπρομήτορος ἁγίας Ἄννης· καὶ τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου *Εὐφημίας*· ἐκδίδονται: δαπάνη τοῦ πανοσιολογιοτάτου Παπακαϊσαρίου Διονυσιάτου τοῦ ἐκ Βρυούλλων. Ἐν Ἀθήνας τυπ. Α.Ε.Ε. Νέα Ἑλληνικὴ Ἡὼς (Ι. Χατζηϊωάννου) Ἰπποκράτους 15, 1930.

Εἰς σχῆμα 8ον σελ. 35· ἐν σελ. 1 εἰκῶν τοῦ ἁγίου «ὁ ἐκ Βρυούλλων τῆς Μ. Ἀσίας ὁσιομάρτυς Νεκτάριος» ἐν σ. 5-29 ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τῆς ἁγίας Εὐφημίας, μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἑσπερινοῦ, ἰδιομέλων (δ) τῆς Λιτῆς καὶ τριῶν κανόνων· ὁ εἰς τῆς Θεοτόκου (ἀνωνώμως) φέρων ἀκροστιχίδα: «Χαίροις χαρᾶς σκῆνωμα τῆς λύπης λύσις ὧδῆ Ἰωάννου» (ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην) (ποίημα Ἰωάννου τοῦ Μανρόποδος), ὁ ἕτερος τοῦ ἁγίου εἰς ἦχον πλ. δ' (Ἀρματηλάτην) Ἀρχή: «Ἄναρχε Λόγε λόγον μοι πρυτάνευσον ὅπως ὑμνήσω σαφῶς» καὶ ὁ γος τῆς ἁγ. Εὐφημίας εἰς ἦχον δ' (Ἀνοιξίω τὸ στόμα μου) Ἀρχή: Ἀνοιξίω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πνεύματος καὶ ἄσω μελώδημα· ἐν σ. 30-35 Βίος τοῦ ὁσιομάρτυρος Νεκταρίου οὗ ἡ ἀρχή: «Κατήγετο οὗτος ὁ ἀληθινὸς καὶ ἀναντίρρητος ἅγιος ἀπὸ μίαν ἐπίσημον κωμόπολιν τῆς Μ. Ἀσίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ ἁγίου Ἐφέσου κειμένην Βρύουλλα ἢ Βουρλά χυδαϊκῶς· τὸ ἔτος τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ δὲν σημειοῦται.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Νικήτα τοῦ Νισυρίου († 1732— Ἰουνίου κα').

Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Νικήτα τοῦ Νισυρίου ἀθλήσαντος ἐν Χίῳ τῇ 21 Ἰουνίου 1732 ποιηθεῖσα παρὰ Ἀθανασίου Ἰβηρίτου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 280-290· ὁ κανὼν (εἰς ἦχον πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ) ἄνευ ἀκροστιχίδος. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 285-288). «Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Νικήτα τοῦ Νισυρίου»· Ἀρχή: «Οὗτος ὁ νέος μάρτυρ τοῦ Χριστοῦ Νικήτας, ἦτον ἀπὸ τὴν Νίσυρον, ἡ ὁποία εἶναι μία μικρὰ νῆσος ἀναμεταξὺ τῆς Κῶ καὶ τῆς Ρόδου κειμένη». Ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας Μεγαλυνάρια (2).

Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ, κτιτόρων τῆς Ν. Μονῆς ἐν Χίῳ.

Ἀκολουθία καὶ βίος τῶν ὁσίων πατέρων Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ τῶν ἐν τῷ Προβατείῳ ὄρει τῆς Χίου ἀσκησάντων καὶ κητόρων τῆς ἐν Χίῳ ἱερᾶς Νέας Μονῆς. Τῇ εἰκοστῇ Μαΐου ἐπιτελοῦμεν τὴν μνήμην τῶν ὁσίων πατέρων Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ, ἀσκησάντων κατὰ τὰ μέσα τοῦ 10^{ου} μετὰ Χριστὸν αἰῶνος.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 232-249. Ἐκ τῶν Στιχηρῶν τοῦ Μεγάλου ἑσπερινοῦ τέσσαρα φέρονται ἐπ' ὄνοματι Γρηγορίου Φωτεινοῦ (σ. 233). Ἐκ δὲ τῶν δύο τῆς Ἀκολουθίας κανόνων, ὁ βος φέρει ἀκροστιχίδα τὸ ἀλφάβητον, ἐν δὲ τοῖς Θεοδοκίαις «Νικηφόρου» (τοῦ Χίου) οὐτινος ἔργον καὶ ἡ ὅλη Ἀκολουθία. Ἐν σ. 241-246 «Βίος καὶ πολιτεία τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ τῶν ἐν Χίῳ ἀσκησάντων». Ἀρχή: «Ἀγαθὰ καὶ οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔχουσι χρεῖαν ἀπὸ ἀνθρωπίνῃ δόξαν καὶ τιμὴν μὲ τὸ νὰ εἶναι εἰς τὴν οὐράνιον καὶ θείαν δόξαν, ζῶντες εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὸν Σολομώντα». Ἐν τέλει (σ. 249) Μεγαλυνάρια (3).

Νικηφόρου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (Μαρτίου 13).

Ἄκολουθία εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου.

Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῆς ἐντύπου ἀκολουθίας τροπάρια ἐδημοσίευσεν ὁ Α. Π. Κεραμεὺς ἐκ τοῦ Σαβαϊτικοῦ κώδ. 241 ἐν τῇ Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ ἔτ. Κ' (1900) σ. 337-340), ἣτοι Κάθισμα, Στιχηρὰ προσόμοια (ποίημα Ἰγνατίου), ἕτερα Στιχηρὰ εἰς τὴν μνήμην Νικηφόρου (β' Ἰουνίου), Κάθισμα, Κοντάκιον καὶ τρεῖς στροφάς Οἴκων, Ἐξαποστειλάριον καὶ Ἀπολυτίκιον. Ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ τῆς Ἐκκλ. Ἀληθείας σ. 402 συμπληροῖ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Νικηφόρου ὁ Λαυριώτης Ἀλέξανδρος διὰ δημοσιεύσεως Κοντακίου καὶ δύο ἄλλων στροφῶν Οἴκου ἐκ Λαυριωτικοῦ κώδικος.

Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Ἄκολουθία τοῦ ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Χίου ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πρωτοσυγκέλλου Κυρίλλου Τρεχάκη τοῦ Νεαμονησίου καὶ βίος αὐτοῦ ὑπὸ τῆς κ. Αἰμιλίας Κ. Σάρου (τὸ γένος Γ. Ζολώτα).

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 211-223. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς κατὰ τὸ 1907 ἐν Χίῳ γενομένης ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐκδόσεως· τὸ βον Ἀπολυτίκιον (σ. 212) φέρεται ὡς ποίημα «Κυρίλλου Βαβύλα μαθητοῦ τοῦ ἁγίου ἐπὶ τῇ εὐρέσει τοῦ λειψάνου αὐτοῦ»· ὁ κανὼν (σ. 214) φέρει ἀκροστιχίδα: «Ἄγιος εἰ Κύριε καὶ σὲ ὑμνεῖ τὸ πνεῦμά μου» (ἤχος δ'. Ἀοιζῶ τὸ στόμα μου). Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 216-221) «Βίος ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Χίου». Ἀρχή: «Τὸ ὄνομα τοῦ ὁσίου Νικηφόρου εἶναι εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς Χίου γνωστὸν καὶ ἐκτὸς ἀκόμη μεταξὺ πάντων τῶν Χίων ὅσοι ἐκ τῶν πατέρων καὶ πάπων ἤκουσαν περὶ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου καὶ παναρέτου αὐτοῦ ἀνδρός». Ἐν σημειώσει τοῦ ἐκδότου τοῦ Λειμωναρίου Κοραῆ Παπαντωνάκι (σ. 220) λέγεται ὅτι «ὁ βίος ὡς καὶ ἡ Ἀκολουθία ἐγράφησαν τῷ 1807 (γρ. 1907) ὅτε τὸ πρῶτον ἐωρετάσθη ἐπισήμως ὁ ἅγιος».

Νικολάου ἐπισκόπου Μύρων (Δεκεμβρ. 5').

Ἄκολουθία μετὰ τεσσάρων Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων Δόξα καὶ Νῦν, Ἐξαποστειλαρίων (3) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναιῶν ἄνευ κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου. Ἱερά Σύνοψις σ. 295-299).

Νικολάου τοῦ νέου τοῦ ἐν Βουνένοις τῆς Θεσσαλίας (Μαΐου 9).

Ἄκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ νέου τοῦ ἐν Βουνένοις τῆς Θεσσαλίας ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος, μετὰ προλεγόμενων ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἱεζεκιὴλ τοῦ ἀπὸ Βελανιδίας. Ἐν Ἀθήναις τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44 1930».

Εἰς Σχῆμα 8ον σελ. 47. Ἐν ἀρχῇ εἰκῶν τοῦ ἁγίου. Ἐν σελ. 15 τὰ προλεγόμενα τοῦ ἐκδότου ἐν οἷς ποιεῖται λόγον περὶ τοῦ ἁγίου καὶ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδόσεων τῆς Ἀκολουθίας, ἦν οἱ κατὰ καιροὺς ἐκδόται ἐπεδιώρθωσαν. Ἐκ τῆς ἐπιδιορθωθείσης ὑπὸ Ἰωσήφ ἀρχιμ. τοῦ ἐκ Φουρνᾶ ἀναδημοσιεύει ἀπαρράλλακτως καὶ τὴν παροῦσαν ἐνδεκάτην ἐκδοσιν ἐκ τῆς ἐν Βενετίᾳ τῷ 1791 γενομένης. Ἡ πρώτη τῆς Ἀκολουθίας ἐκδοσις ἐγένετο ἐν Βενετίᾳ τῷ 1657, ἡ β' ἐν Μοσχόπολει τῷ 1736, ἡ γ' ἐν Βενετίᾳ 1791, ἡ δ' ἐν Ἀθήναις τῷ 1845, ἡ ε' ἐν Πάτραις 1861, ἡ ζ' ἐν Ἀθήναις 1873, ἡ ζ' ἐν Πάτραις 1875, ἡ η' ἐν Πάτραις 1905, ἡ θ' ἐν Τριπόλει 1906, ἡ ι' ἐν Κορινθῷ 1908. Ἡ ἀκολουθία πλήρης μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἑσπερινοῦ· πρὸ τοῦ ὄρθρου (σ. 17) Στίχοι κοινοὶ εἰς τὸν ἅγιον φέροντες ἀκροστιχίδα «Ἰωσήφ» (τοῦ διασκευαστοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἐκ Φουρνᾶ).

αυτόθι «Ἐτεροι Στίχοι ὡς ἀπὸ τοῦ ἁγίου εἰς τὸν συγγραφέα φέροντες ἀκροστιχίδα «Νικόλαος». Ἐν σελ. 24 ὁ κανὼν (ἤχος δ' Ἀνοιξω τὸ στόμα μου). Ἀρχή: «Ἀμέτοχον ὄντα με σοφίας πάσης καὶ χάριτος καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν ὄλως ἀδόκιμον». Ἐν σελ. 35 ἐπιστολῇ τοῦ διασκευαστοῦ τῆς Ἀκολουθίας Ἰωσήφ πρὸς τὸν «τιμιώτατον καὶ λογιώτατον καὶ τῷ ὄντι φιλόκαλον καὶ κοσμιώτατον ἄνδρα κύριον Κωνσταντῖνον» (ἐκ κώμης Κλειτοῦ τῶν Ἀγραφῶν). Ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς: «αἴη' Φαρμουθὶ φθίνοντος· τῆς σῆς μοι πολυεράστου λογιότητος ἀδελφὸς ἐν πνεύματι ὁ ταπεινὸς ἀρχιμανδρίτης τοῦ οἴκου-μενικοῦ θρόνου Ἰωσήφ ὁ ἐκ Φουρνᾶς τῶν Ἀγραφῶν». Ἐν σελ. 37 «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν τῷ τῶν Βουνένων ὄρει ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος». Ἀρχή: «Πάτερ εὐλόγησον. Οὗτος ὁ περιφανὴς καὶ ἀήτητος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης νέος Νικόλαος ἦτον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς γεννηθεὶς κατὰ τὸ ἀνθρώπινον». (Περὶ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου ἴδε Ν. Ι. Γιαννοπούλου, Βίος ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου καὶ ἡ Βουνένη τῆς Θεσσαλίας, ἐν Νεολόγου ἔβδω. Ἐπιθεωρ. τομ. Γ' (ἐν Κωνσταντινουπόλει 1894) σ. 698-700, 715-17, 738-40, 746, καὶ Δ. Σταῦκου ἐν Προμηθεῖ (Βῶλος 1891) σ. 247-51. Ἐν σελ. 47 προσθῆκαι καὶ διορθώσεις. (Περὶ τῶν γενομένων ἐκδόσεων ἴδε Louis Petit, Bibliogr. des Acolouthies Grecques σ. 210-214.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Νικολάου τοῦ ἐξ Ἰχθύος τῆς Κορινθίας (Φεβρ. ιδ').

«Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου νεοφανοῦς μάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐξ Ἰχθύος τῆς Κορινθίας μετὰ προλεγομένων ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ, τοῦ ἀπὸ Βελανιδίας. Ἐν Ἀθήναις, τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44 1930».

Σχῆμα 8ον σελ. 64. Ἐν ἀρχῇ ἡ ἀφιέρωσις «τῷ ἀντιπρυτάνει καὶ ἀκαδημαϊκῷ Κων. Ι. Δυοβουνιώτῃ τακτικῷ καθηγητῇ τῆς Θεολογίας τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου καὶ τῆς Ριζαρείου ἐκκλησ. Σχολῆς φιλίας πολυετοῦς ἔνδειξις» ἐν σελ. 5-19 τὰ προλεγόμενα, ἐν οἷς γίνεται λόγος περὶ τοῦ κώδικος τοῦ περιέχοντος τὴν ἐν λόγῳ ἀκολουθίαν, εὑρεθέντος ἐν τῇ Μονῇ τῆς ἁγ. Τριάδος τοῦ Σιάμου καὶ δωρηθέντος εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐν τῷ β' μέρει ὁ λόγος περὶ τῶν ἁγίων Νικολάων τῶν γνωστῶν ἐν τοῖς Συναξαριαταῖς παρ' οἷς λείπει ἡ μνήμη τοῦ ἐξ Ἰχθύος Νικολάου πρῶτον νῦν γινομένου γνωστοῦ ἐν τῷ γ' μέρει περὶ τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἀκολουθίας ὁ λόγος Δαμασκηνοῦ, ὃν ὁ ἐκδότης ὑπολαμβάνει ὡς τὸν Στουδίτην Δαμασκηνόν. Ἐν σελ. 20 ἡ ἀκολουθία μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἔσπερινοῦ, λιτῆς καὶ κανόνων τριῶν ὁ αὐτὸς τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Ἡ τὸν Λόγον τέξασα δίδου μοι λόγον ἄμην» (Ἦχος δ' Ἀνοιξω τὸ στόμα μου). Ἀρχή: «Ἡ κόσμον κοσμήασα τὴν εὐκοσμίαν ὡς τέξασα τὸν κόσμον κοσμήτορα κοσμήσον δέομαι» ὁ βος κανὼν (σ. 30) φέρει ἀκροστιχίδα: «Τὸν ἀρτιφανῆ μάρτυρα μέλλειν θέμις» ἐν δὲ τοῖς δυοῖς τελευταῖοις τροπαρίοις τῆς θ' ᾠδῆς «Δαμασκηνοῦ» (Ἦχος πλ. β' Κύματι θαλάσσης). Ἀρχή: «Τίμιος τῷ ὄντι ὁ θάνατος μάρτυς ὁ σὸς ἐπέφανε» ὁ γος κανὼν φέρει ἀκροστιχίδα αβ. ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις «τοῦ αὐτοῦ». (Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην). Ἀρχή: «Ἀμαρτιῶν μου καὶ παθῶν τὴν ζόφωσιν μακρὰν ἀπέλασον». Ἐν σ. 38 «Μηνὶ τῷ αὐτῷ (Φεβρ.) ιδ' τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Νικολάου τοῦ Νεοφανοῦς Συναξάριον. «Οὗτος ὁ τοῦ Χριστοῦ γενναῖος μάρτυς ὑπῆρχεν ἐξ εὐτελοῦς τινοῦς χείρας ἐπιχωρῶν ἐθει Ψάρη τὴν κλήσιν ἐσοχηρίας, περιπού τῶν τῆς Κορίνθου ὀρίων κειμένων». Ἐν σ. 48 «Σημειώσεις ἐκδότου» περὶ τῆς Ἀκολουθίας Νικολάου τοῦ ἐκ Χίου, Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις καὶ Νικολάου τοῦ ἐκ Καρπενησίου. Ἐν σ. 49 «Ἐγκώμιον εἰς τὸν νεομάρτυρα Νικόλαον τὸν νεοφανῆ συγγραφέν

παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις ἐλαχίστου Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου. Ἀρχή: «Πολλῶν ὄντων καὶ μεγάλων δι' ὧν ἑμαυτὸν ἐν τουτωνὶ τῷ ἀγῶνι καθήκον φιλέορτοι».

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Νικολάου τοῦ Χίου († 1754 — Ὀκτ. λα΄).

Ἀκολουθία βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ Χίου πονηθεῖσα παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 66-81. Κανόνες δύο. Τοῦ αὐτοῦ ἡ ἀκροστιχὶς αβ. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 74-78) βίος καὶ μαρτύριον, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ νέος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος ἦτον ἀπὸ τὴν περιφημον νήσον Χίον ἀπὸ χωρίον Κάρυαις λεγόμενον, χριστιανὸς ἄνωθεν ἀπὸ γονεὶς καὶ προγόνους».

Ἐπιφάνου τοῦ ὁσιομάρτυρος († 1818 — Ἰαν. δ΄).

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Ἐπιφάνου τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1818 Ἰανουαρίου 4.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 127-141. Εἰς μόνον κανὼν φέρων ἀκροστιχίδα «Υμνοὶς σε μέλω, Ἐπιφάνιε, σὺν πόθῳ», ἐν δὲ τῇ θ΄ ᾠδῇ «Ἰακώβου» κατὰ ταῦτα ὁ κανὼν τῆς Ἀκολουθίας εἶναι ἔργον τοῦ ἁγιορείτου Ἰακώβου τοῦ Νεοαποκητιώτου († 1865), ἡ δὲ λοιπὴ ἀκολουθία ἔργον τοῦ Ἱβηρίτου Ἐπιφάνου δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Ἀκακίου τοῦ Προδρομίτου εἰς τὸ ἐπιγραφόμενον βιβλίον «Ἀκολουθίαι καὶ μαρτύρια τῶν ἁγίων ἐνδόξων τεσσάρων νέων ὁσιομαρτύρων Ἐδύμιου, Ἰγνατίου, Ἀκακίου καὶ Ἐπιφάνου» σ. 119-63 ἐν Ἀθήναις 1862. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 134-139) «Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νέου ὁσιομάρτυρος Ἐπιφάνου τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ «αιη΄ Ἰανουαρίου Δ΄». Ἀρχή: «Πάντοτε βέβαια ἀξιοθαύμαστος ὑπῆρξεν ἡ ἀνδρεία, ἡ μεγαλοφυχία καὶ καρτερία τῶν ἁγίων μαρτύρων, καὶ ὁ πρὸς τὸν Χριστὸν διάπτωτος ἔρωσ καὶ ἡ ἀσύγκριτος ἀγάπη των πρὸς αὐτόν».

Παντελεήμονος ἰαματικοῦ (Ἰουλ. κζ΄).

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίου καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἰνῶν μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων ἄνευ κανόνος).

(Στ υ λ. Ἀ λ ε ξ ί ο υ, Ἱερά Σύνοψις σ. 517-519).

Παρασκευῆς ὁσιομάρτυρος (Ἰουλ. κς΄).

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἰνῶν μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων ἄνευ Κανόνος).

(Στ υ λ. Ἀ λ ε ξ ί ο υ, Ἱερά Σύνοψις σ. 514-517).

Παρασκευῆς ὁσιομάρτυρος (1442 - Ὀκτωβ. ιδ΄).

Ἀκολουθία καὶ διήγησις τοῦ ἐν Χίῳ κατὰ τὸ Παλαιόκαστρον γενομένου θαύματος ὑπὸ τῆς ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς ποίημα τοῦ ἱεροδιδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 44-51. Ἐν φ. 48-50 Διήγησις ὠφέλιμος τῆς παραδόξου σωτηρίας, τὴν θυσίαν ἐτέλεσεν ἐν τῇ Νήσῳ ταύτῃ τῆς Χίου ἡ ἁγία καὶ ἔνδοξος ὁσιομάρτυς Παρασκευῆ, χαλινώσασα τὴν ὄρμην τῆς θαλάσσης καὶ εἰς τὰ ὀπίσω αὐτὴν

ἀποτρέψασα, ἥτις ὡς ἐφάνη, ὥρμησεν ὑπὸ θεϊκῆς ὀργῆς διὰ τὴν καταποντίση τὴν χώραν ὄλην: (Ἵπὸ τοῦ ἀοιδίμου ἱεροδιδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου). Ἀρχή: «Συνήθεια ἐστάθη παλαιά, ἐκ προστάγματος Θεοῦ λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν, τὰ γράφονται τὰ παράδοξα ἔργα τοῦ Θεοῦ, πρὸς ὠφέλειαν καὶ διδασκαλίαν τῶν μεταγενεστέρων ἀνθρώπων».

Πατέρων ἀγορευτῶν.

Ἀκολουθία ἀσματικῆ καὶ βίος τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τοῦ Ἁθῶ ἐν τῇ ἱερᾷ Σκήτῃ τῆς Θεοπρομήτορος ἁγίας Ἁννης διαλαμπάντων ὁσίων μὲν τεσσάρων, ὀσιοάθλων δὲ ἑννέα, προσετέθη δὲ ἡ ἀναστάσιμος ἀκολουθία. Ἐκδίδεται τὸ πρῶτον ὑπὸ Χαραλάμπου μοναχοῦ καὶ Κωνσταντίου ἱερομονάχου καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ ἐκ τῆς Καλύβης ἢ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου καὶ Διονυσίου τοῦ μοναχοῦ ἐκ τῆς ἱερᾶς Σκήτης τῆς Θεοπρομήτορος ἁγίας Ἁννης. Ἁγιον ὄρος Ἁθῶ. Τύποις ἄνων. ἑταιρείας ἐκδόσεων «Νέα ἑλληνικὴ Ἠὼς» (Ι. Χατζηϊωάννου) Κολοκυνθοῦς 2 Ἀθῆναι 1929.

Εἰς σχῆμα 4ον σελ. 114. Ἐν σελ. 4 εἰκὼν μεγάλη τῶν τεσσάρων ὁσίων καὶ ἑννέα ὀσιοάθλων τῶν ἐν τῇ Σκήτῃ τῆς ἁγίας Ἁννης διαλαμπάντων. Οἱ Κανόνες τῶν ὁσίων διπλοῖ, ἀλλ' ἄνευ ἀκροστιχίδος καὶ ἀνωνύμως ὡς καὶ ἡ ὄλη Ἀκολουθία, ἥτις εἶνε γνωστὸν ὅτι τυγχάνει ἔργον τοῦ Νεασκητιώτου Ἰακώβου († 1865). Ἐν σελ. 45 «Λόγος μετ' ἐγκωμίου καὶ διηγῆσεως πρὸς τοὺς ὀσίους πατέρας συνασκητάς ἡμῶν, τοὺς ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Σκήτῃ τῆς Θεοπρομήτορος ἁγίας Ἁννης ἀσκήσει τε καὶ ἀθλήσει παιδρῶς διαλάμπαντας». Ἀρχή: «Ὅτε ὁ Ἐπιφάνης υἱὸς τοῦ δικαίου Ἐπιφάνη, ἔκρινε δοῦναι μισθὸν τῷ ἁγίῳ Ἀγγέλῳ Ραφαήλ». Ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ περιλαμβάνεται σύντομος βιογραφία τῶν ὁσίων (σ. 45-74). Ἐν δὲ τῇ σελ. 75 «Διηγήσις θαυμαστῆ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μητροφάνους τοῦ πνευματικοῦ καὶ Ρήτορος, μαθητοῦ γενομένου τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ Στουδίτου, τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Σκήτῃ τῆς ἁγίας Ἁννης ἀσκησάντων. Ὅπτασία ὠφέλιμος Δημητρίου ὀρθοδόξου τοῦ ἐν τῇ χώρᾳ Ἰσθόρου τῶν Σιδηροκαυσίων... ἦτοι Μαδεμοχωρίων. Εὐλόγησον πάτερ». Ἀρχή: «Ἀδελφοὶ καὶ πατέρες δευτε ἀκούσατε φοβερὰ καὶ θαυμασὰ πρᾶγματα, ὅποια ἐφανερώσεν ὁ φιλόνητος Θεὸς εἰς ἡμᾶς, εἰς τούταις ταῖς ὑστεριναῖς ἡμέραις». Ἐν σελ. 80-82 Ἴσον ἀπαράλλακτον τοῦ πρωτοτύπου γράμματος περὶ τοῦ τιμίου λειψάνου τῆς Θεοπρομήτορος Ἁγίας Ἁννης πόθεν, πῶς, καὶ πότε κατήνησεν ἐν τῇ ἱερᾷ Σκήτῃ ταύτῃ. Τὸ γράμμα τοῦτο φέρει ἡμερομηνίαν 26 Ὀκτωβρίου 1686 ὑπογεγραμμένον ὑπὸ μοναχῶν τῆς Σκήτης. Ἐν σελ. 83 «Ἴσον ἀπαράλλακτον τοῦ πρωτοτύπου ἀρχιερατικοῦ μαρτυρικοῦ γράμματος περὶ τοῦ τιμίου λειψάνου τῆς ἁγίας καὶ δικαίας Ἁννης, μητρὸς τῆς Θεοτόκου». Τὸ γράμμα ἀχρονολόγητον φέρει τὰς ὑπογραφὰς τοῦ Καισαρείας Καππαδοκίας Ἐπιφανίου καὶ τοῦ Χαλδίας Συλβέστρου. Ἐν σελ. 84-90. «Οἶκοι κδ' κατ' ἀλφάβητον, τῆς ἁγίας ἐνδοξου Θεοπρομήτορος Ἁννης, ψαλλόμενοι ἐν τῷ Ναῷ αὐτῆς κατὰ τὴν Ἐν ὄδῃ». Ἐν σελ. 91-98 «Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τοὺς Ἁγιαννίτας ὀσίους καὶ θεοφόρους πατέρας ἡμῶν». Ποίημα Γερασίμου μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς «Λιταῖς ταῖς ὑμῶν σωθῆίμεν πατέρες Γ. Μ. Μ». Ἐν σελ. 98-105 «Οἶκοι εἰκοσιτέσσαρες εἰς τοὺς Ἁγιαννίτας ὀσίους καὶ θεοφόρους πατέρας. Ποίημα Γερασίμου μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου». Ἐν σελ. 105-114 «Χριστοφόρου ἐκ τῆς Σκήτης τοῦ τιμίου Προδρόμου Λόγος εἰς τὴν σύλληψιν τῆς Θεοπρομήτορος Ἁννης». Ἀρχή: «Ὡ καὶ τὴν χαρμόσυνον καὶ πανσέβαστος ἡμέρα εἶναι ἡ σημερινὴ ἡμέρα, ἀδελφοὶ μου ἀγαπητοί, εἰς τὴν ὅποιαν ἐορτάζομεν τὴν σύλληψιν τῆς ἁγίας Ἁννης!».

Πέτρον καὶ Παύλου (Ἰουν. κθ').

Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις (ἐλλείπουσι τὰ καθίσματα καὶ ὁ Κανὼν).
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 494-499).

Πολυδώρου μάρτυρος.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Πολυδώρου τοῦ ἐν Ἐφέσῳ μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει 1794 (Σεπτ. γ').

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 11-25. Ἐκ τῶν Στιχηρῶν τοῦ μεγάλου Ἐσπερινοῦ (σ. 12) τὰ τρία εἰσὶ ποίημα Νικοδήμου τοῦ ἁγιορείτου, καὶ τὰ τρία Νικηφόρου ἱεροδιακόνου (τοῦ Χίου). Ἐκ τῶν δύο κανόνων ὁ αὐτὸς (ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου), φέρων ἀπροστιχίδα: «Νέον γεραίρω Πολύδωρον τοῖς λόγοις» εἶναι ποίημα τοῦ αὐτοῦ Νικοδήμου, ὁ δὲ βῆς (ἦχος α'. Ὠδὴν ἐπινίκιον) ποίημα Μιχαὴλ Εὐμορφοπούλου. Μετὰ τὸ κοντάκιον Βίος καὶ μαρτύριον ἁγίου Πολυδώρου (σ. 19-22) οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ μέγας καὶ νεοφανὴς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ Πολύδωρος ἦτο μὲν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Λευκωσίας, τῆς πρώτης τῶν πόλεων τῆς νήσου Κύπρου, πατρὸς Λουκᾶ προσκυνητοῦ καὶ μητρὸς Λουρδανοῦς». Ἐκ τῶν δύο κοντακίων τὸ βῆν ποίημα Νικηφόρου (τοῦ Χίου), ἐν τέλει (σ. 25) Μεγαλυνάρια.

Προδρομὸν Ἰωάννου.

Ἐκλογαὶ ἦτοι βιβλιάριον περιέχον τοὺς Οἴκους τῆς Παναγίας καὶ τοῦ τιμίου Προδρομοῦ, τὴν Μετάληψιν ἐξηγητήν, στίχους εἰς τὴν μακαρίαν Τριάδα, ἐτέρους εἰς τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην Παρασκευὴν ἅπαντα τυπωθέντα καὶ διορθωθέντα παρὰ Ἀκακίου ἱερομονάχου τοῦ Διακρούσση τοῦ ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας ἀναλώμασι Νικολάου Ἀναστάση. Ἐνετίησιν παρὰ Ἀνδρέα τῷ Ἰουλιανῷ, ἀχξε'.

(Εὔρηται συνεσταχωμένον μετ' ἄλλων ἐν κώδικι Δ 19 τῆς ἐν ἀγίῳ Ὁρει Μεγίστης Λαύρας).

Προδρομὸν Ἰωάννου ἀποτομῇ (Αὐγ. κθ').

Ἀκολουθία ἐκ τῶν Μηναίων ἀνατυπωθεῖσα (ἐξ ἧς ἐλλείπει ὁ Κανὼν).
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 549-553).

Προδρομὸν Ἰωάννου Γενέσιον (Ἰουν. κδ').

Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις (πλὴν τῶν Καθισμάτων καὶ τοῦ Κανόνος).
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 486-190).

Προδρομὸν Ἰωάννου Σύναξις (Ἰαν. ζ').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἐσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἀπολυτικίου, Ἐξαποστειλαρίου καὶ Δοξαστικοῦ τῶν Αἰῶνων. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναιῶν).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 396-398).

Σάββα τοῦ ἡγιασμένου (Δεκεμ. ε').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἐσπερινόν, Ἀπολυτικίου καὶ Κοντακίου. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναιῶν, ἄνευ κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 294-295).

Σεραφεῖμ ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου.

« Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τοῦ θαυματουργοῦ, τὸ πρῶτον συντεθεισα ὑπὸ Ἀναστασίου ἱερομ. Γορδίου καὶ ἐκδοθεισα (1740), τὸ δεῦτερον ἐκδοθεισα μετὰ προσθηκῶν ὑπὸ Διονυσίου ἱερομονάχου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ Ἀγραφῶν (1745), τὸ δὲ τρίτον μεθ' ἑτέρων προσθηκῶν ὑπὸ Ἰωσήφ ἀρχιμανδρίτου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ ἐκ Φουρνᾶ Ἀγραφῶν (1790) καὶ τὸ ὄγδοον εἶτα ἐκδοθεισα. Ἔκδοσις ἐνάτη μετὰ προλεγόμενων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ τοῦ ἀπὸ Βελανιδιάς, δαπάνῃ Ἡσαΐου Βεργοπούλου ἀρχιμανδρίτου. Ἐν Ἀθήναις τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 44. 1931 ».

Εἰς σχῆμα 8ον σελ. 134. Ἐν ἀρχῇ εἰκὼν τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ ὁλοσέλιδος καὶ κάτωθεν οἱ στίχοι :

*Ὁ Σεραφεῖμ πατάσσει ἐμὲ πανώλην
τὴν βροτολογίον, φεῦ μοι φεῦ, πῶς ὀρώμαι
ὑπτία, γυμνή, δυσειδής, κτεινομένη.*

Ἀπὸ σελ. 5-16 προλεγόμενα τοῦ Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ. Ἐν σελ. 17 ἐπιστολὴ Διονυσίου ἱερομ. τοῦ ἀπὸ Φουρνᾶ « τοῖς δσιωτάτοις ἀδελφοῖς τοῖς κατὰ τὴν σεβασμιαν μονὴν τῆς κυρίας Θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης Κορώνης καὶ Κρυερᾶς βρύσεως ἀσκουμένοις καὶ πᾶσι τοῖς ἐντευξομένοις » ἐν σελ. 19 ἐπιστολὴ Δημητρίου Γεωργίου Τζιολάκογλου ἐκ κώμης Ρενδίνης τῶν Ἀγραφῶν πρὸς τὸν καθηγούμενον τῆς μονῆς Κορώνης καὶ τοὺς πατέρας τῆς μονῆς. Ἐν σελ. 22 (ἐν ἀρχῇ τῆς Ἀκολουθίας) Μεγαλυνάρια εἰς τὸν ἅγιον ἱερομάρτυρα Σεραφεῖμ. Ἀπὸ σελ. 24 ἄρχεται ἡ Ἀκολουθία μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἔσπερινοῦ, Λιτῆς, Στιχηρῶν ἀποστίχων, τοῦ Ὁρθρου μετὰ τριῶν κανόνων ὁ αὐτὸς εἰς τὴν Θεοτόκον (σελ. 35) ποίημα Θεοδώρου Λάσκαρι, ὁ βῆς εἰς τὸν ἅγιον ποίημα Ἀναστασίου (σελ. 35) καὶ ὁ γῆς εἰς τὸν ἅγιον ποίημα Ἰωσήφ ἱερομονάχου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ. Ἐν σελ. 44-46 συναξάριον ἐν σελ. 56-57 στίχοι εἰς τὸν ἅγιον (Διονυσίου Χαλκῆως τοῦ ἐκ Φουρνᾶ) ἐν σελ. 58-68 μαρτύριον καὶ βίος τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ ἐν σελ. 71 κανόνες ὀκτώηχοι εἰς τὸν ἅγ. Σεραφεῖμ. Τούτων προηγείται τύπος (σελ. 69) « καθ' ὃν δεῖ ψάλλεσθαι τοὺς ὀκτώηχους κανόνας » ἐκ τῶν κανόνων τούτων ὁ αὐτὸς, βῆς, γῆς, εῖς, ζῆς καὶ ἦς εἶναι ποίημα τοῦ Προδρομίτου Χριστοφόρου, ὁ δὲς Ἀναστασίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ (δὶς τετυπωμένος ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει), ὁ ζῆς ποίημα Ἰωσήφ τοῦ ἐκ Φουρνᾶ (ὁ αὐτὸς ὁ ἐν τῷ Ὁρθρῳ ἐκτυπούμενος ἀλὶν ἀσκόπως) μετὰ τοὺς κανόνας ἔπεται παράκλησις (σελ. 112 ἀγνώστου ποιητοῦ) μετὰ ταύτην (σελ. 118) ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Σεραφεῖμ ποίημα ἀρχιμανδρίτου Ἰωσήφ καὶ μετ' αὐτὸ (σελ. 123-131). Οἴκοι κδ' εἰς τὸν ἅγ. Σεραφεῖμ ποίημα Γερασίμου Μικραγιαννίτου μοναχοῦ (1930). Ἐν τέλει ἐπιστολὴ τοῦ ἀρχιεργάτου τῶν τυπογραφείων τοῦ Φοῖνικος πρὸς τὸν σεβ. ἐκδότην Ἰεζεκιήλ.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου (Δεκεμ. κη').

Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου κτίτορος τῆς ἐν ἁγίῳ Ὁρει τοῦ Ἄθω ἱερᾶς μονῆς Σίμωνος Πέτρας, προσέτι δὲ καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μυροφόρου καὶ ἰσαποστόλου τοῦ Χριστοῦ Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, ἐπιμελεία τοῦ καθηγουμένου τῆς

ιεραῶς μονῆς Σίμωνος Πέτρας ἀρχιμανδριτοῦ Ἱερωνύμου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν τυπογραφικῶν καταστημάτων τῆς ἑταιρείας Π. Γ. Μακρῆ καὶ Σιας, ἁρκοδ'.

Εἰς σχῆμα 4ον σ. 196. Ἐν ἀρχῇ ἀφιέρωσις ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ Ἱερωνύμου καθηγουμένου τῆς μονῆς Σίμωνος Πέτρας εἰς τὴν κοινοβιακὴν μονὴν Σίμωνος Πέτρας. Ἐν σ. 5 εἰκῶν τῆς μονῆς Σίμωνος Πέτρας καὶ κάτωθεν αὐτῆς ῥῥῆ ποιηθεῖσα τῷ 1900 Ἀπριλίου 22 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ι. Γοργίου.

*Ἐπὶ βράχου ριζιμαίου Ἀθωνεῖον ἐκτισμένη
ὑπὲρ πόντον ὡς τις φάρος φωτοβόλος ἰδρυμένη
ὑπὸ ὑψηλῶν ὄρεων ἀποκρῆμων κυκλομένη
καὶ ὑδάτων ταχυρρόων ζωηφόρων βρεχομένη
ιερά μονὴ δόσιου μοναχοῦ πεφημιμένη
ὡς μετέωρος βολίς τις εἰς τὰ ὕψη κρεμαμένη
καὶ εἰς ὕδατα Αἰγαίου διανγῆ ὀπριζομένη
ὁμοιάζεις ὡς σελήνη ἐν φωτὶ ἐποχουμένη.
Μεταξὺ ὄρεων, πόντου, ὥσπερ δροῦς μεμονωμένη
ὑπὸ θυελλῶν, ἀνέμων, καὶ κλυδῶνων δερομένη
ἀψηφείς καὶ δὲν φοβεῖται τῶν στοιχείων τὴν μαρίαν
οὐδὲ τοῦ παμφάγου χρόνου καὶ παμφθόρου τὴν πορείαν,
ὁ Λομήτωρ σου ὁ Σίμων θεοπρόβλητος Λευΐτης
τοῦ οὐρανομήκου Ἄθω Σταυροφόρος Μυροβλύτης
τοῦ Σωτῆρος τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀγαπητὸς πολίτης
ἦν τῶν μοναχῶν τὸ κλέος τῶν Ὀσίων σεφανίτης.
ὡς τις ἄλλος Θεολόγος θεῖαν εἶδεν ὀπασίαν
ὡς τις μάγος ἐκ Περσίας ἀκτινοβολῆν ἀστρίαν
εἰς αὐτὸν ἐδώ τὸν βράχον μοναστῆν τὸν Θεοφόρον
ὀδηγοῦσαν ἵνα κίση τὴν Μονὴν τὴν Χριστοφόρον.
Βηθλεὲμ ὡς ἐν Σηλαιῷ, ἐπὶ πέτρας Ἀθωνείας
τῆς Γεννήσεως Σωτῆρος τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἀγίας,
ιερόν ὁ Σίμων κίττει τῷ Θεῷ τῷ αἰωνίῳ
ἐν ἀδαμαντίνῃ βάσει, ἐν ἀφθάρτῳ θεμελίῳ.*

Ἐν σελ. 6 Προλεγόμενα (περὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς μονῆς Σίμωνος Πέτρας καὶ τῶν αὐτῆς ἰδρυτῶν). Ἐν σ. 7 τυπικὴ διάταξις τῆς Ἀκολουθίας. Ἀπὸ δὲ τῆς σελ. 9 - 34 ἡ Ἀκολουθία εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν κατὰ τὴν κη' τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 26) Συναξάριον σύντομον, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ δοξίμμος πατὴρ ἡμῶν Σίμων ἤκμαζεν εἰς τὸ ἅγιον τοῦτο Ὄρος τοῦ Ἄθω ἐπὶ Μιχαὴλ τοῦ Λατινόφρονος κατὰ τὸ 1256 ἔτος βασιλεύοντος ἐν Νικαίᾳ ὅτε ἡ Κωνσταντινούπολις ἐλατινοκρατεῖτο». Πρὸς τῷ Κανόνι τῶν Χριστουγέννων (τοῦ Κοσμαῖ) περιέχει δύο Κανόνας εἰς τὸν ὄσιον Σίμωνα. Ὁ ασὺς ἀνώνυμος εἰς ἦχον πλ. δ' (Ἄρματηλάτην Φαραῷ), ὁ δὲ βσὺς εἰς ἦχον πλ. α' (Ἴππον καὶ ἀναβάτην) «Υπόθεσιν ἔχων τὸ ἱερόν αὐτοῦ μύρον καὶ τὰ θαύματα, ἅμα δὲ καὶ ἱκεσίαν» (σ. 20) φέρει ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις «Θεόκλητος». Ἐν σ. 35 «τοῦ ἁγίου Σίμωνος Μητῆ Δεκεμβρίῳ κθ' μνήμη τῶν ἁγίων νηπίων καὶ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μαρκέλλου, ἐν ἧ ψάλλομεν καὶ Μεθέορτον Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου». Ἀκολουθία τῶν νηπίων καὶ τοῦ ὁσίου Σίμωνος. Ὁ Κανὼν τοῦ ὁσίου Σίμωνος φέρει ἀκροστιχίδα. «Σίμωνα ὑμῶν θεῖον ἄνθος τοῦ Ἄθω Ραφαήλ». Ἐν σ. 44 «Οἴκοι κθ' εἰς τὸν ὄσιον καὶ θεοφόρον πατέρα ἡμῶν Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην. Ποίημα Νικοδήμου μοναχοῦ Ἀγιορεῖτου». Ἐν σ. 53 Κανόνες ὀκτώ-

ηχοί εις Σίμονα τὸν Μυροβλύτην, ποίημα Ἱερωνύμου μοναχοῦ Σιμωνοπετρίτου, πάντες μετ' ἀκροστιχίδων. Τοῦ α' ἡ ἀκροστιχίς «Σοὶ ὕμνον Σίμων πρῶτον τὸν δε προσφέρω». τοῦ β' «Δέησιν τήνδε Μονή σου Σίμων ἄδει ἄσμα». Τοῦ γ' «Ὑμνον τρίτον μέλψωμεν Σίμωνι τρισμάκαρι». Τοῦ δ' «Θαυμάτων ἕψος καὶ μέγεθος ὑμνήσω σου». Τοῦ ε' «Πέμπτην ταύτην ἄγα σοι ᾠδὴν παμμάκαρ». Τοῦ ς' «Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεὸν δέξαι μου τὴν δέησιν». Τοῦ ζ' «Ἐβδομον ἀριθμὸν ᾠδῶν μου δέξαι ὦ Σίμων». Τοῦ η' «Ὡδὴ ὀγδόη Σίμωνι Μυροβλύτῃ» ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις «Ἱερωνύμου». Ἐν σελ. 91 «Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τοὺς ἀγίους τὴν Μυροφόρον τοῦ Χριστοῦ Μαριάν τὴν Μαγδαληνὴν καὶ τὸν ὄσιον καὶ Θεοφόρον πατέρα ἡμῶν Σίμονα τὸν Μυροβλύτην ὑπὸ Ἰακώβου μοναχοῦ». Ὁ Κανὼν φέρει ἀκροστιχίδα: «Μαριάν καὶ Σίμονα ἐν ᾠδαῖς μέλπω» ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις «Ἰακώβου». Ἐν σελ. 99 ἕτερος Κανὼν παρακλητικὸς εἰς Σίμονα τὸν Μυροβλύτην ποίημα Ἰακώβου μοναχοῦ. Ἐν σ. 105 εἰκὼν ὁλόσωμος Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου, κτίτορος τῆς ἐν Ἀθῶ Πέτρας. Ἀκολουθεῖ «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου». Ἀρχή: «Πάλιν ἑορτὴ καὶ πάλιν πανηγυρίς. Προχθὲς βασιλικὴ ἑορτὴ καὶ κοσμοχαρμόσυνος, σήμερον ἑορτὴ δουλικὴ καὶ ἀξιάγαστος» (σ. 105 - 122). Ἐν σ. 113 «Περικοπή ἐκ τοῦ βίου τοῦ ἀγίου Σίμωνος (ἐκ παλαιοῦ χειρογράφου)». Ἀρχή: «Καὶ καταβαίνει εἰς τὸ Μπογάζι τῆς Μαύρης θαλάσσης ὅθεν καὶ ἐνοῦται». Ἐν σελ. 117 Ἀκολουθία Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Ὁ Κανὼν ὁ βος (σ. 127) ποίημα τοῦ Θεοφάνους ὁ γνωστός τῶν Μηναιῶν, ὁ αὐτὸς ἀγνώστου ποιητοῦ. Ἐν σελ. 142 ἕτερα Ἀκολουθία Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς μεθέορτος. Ὁ Κανὼν καὶ πάλιν τοῦ Θεοφάνους, ὡς ἔμπροσθεν. Ἐν σελ. 151 «Οἴκοι κατ' ἀλφάβητον κδ' εἰς τὴν ἁγίαν Μυροφόρον καὶ ἰσαπόστολον τοῦ Χριστοῦ Μαριάν τὴν Μαγδαληνὴν». Ἐν σελ. 159 «Κανὼν παρακλητικὸς εἰς Μαριάν τὴν Μαγδαληνὴν ποίημα Ἰακώβου μοναχοῦ». Ἐν σελ. 165 «Ἁγιοστόλος ψαλλόμενος μετὰ τοῦ ἀγίου Λευφάνου τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς». Μεταξὺ τῶν σελ. 176 καὶ 177 εἰκὼν ὁλόσωμος Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Ἐν σελ. 177 «Βίος καὶ πολιτεία τῆς ἁγίας ἐνδόξου πανευφήμου Μυροφόρου καὶ ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς». Ἀρχή: «Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν». Ἐν σελ. 182 «Νικηφόρου Καλλιότου τοῦ Ξανθοπούλου ἐγκώμιον εἰς... Μαριάν τὴν Μαγδαληνὴν (ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ μεταφρασθὲν εἰς τὴν ἀπλοελληνικὴν)». Ἀρχή: Α'. Ἐὰν βεβαίως καὶ ἄλλοιτε συνέβη καὶ διὰ λόγου νὰ πράξῃ τις τὸ πρέπον, τοῦτ' αὐτὸ νομίζω ὅτι θέλω πράξει καὶ νῦν προθυμώτατα ἀσχοληθεῖς εἰς τὴν διήγησιν τῶν ἀγώνων τῆς μακαρίας Μαγδαληνῆς».

Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθούντος (Δεκεμ. 1β').

1) Ἀκολουθία (ἐλλειπτής) μετὰ Ἐξαποστειλαρίου, τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἰῶνων μετὰ Δοξαστικῶν, Ἀπολυτικίου καὶ Κοντακίου (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναιῶν).

(Στλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 304 - 305).

2) Ἀκολουθίαί=Αἱ θείαι καὶ ἱεραὶ Ἀκολουθίαί Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ, Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου τῶν ἀποστόλων μετὰ Κερκύρας τῆς βασιλίδος καὶ παρθενομάρτυρος, Ἀρσενίου τε Κερκύρας μητροπολίτου ἀγίου πολιούχων καὶ προστατῶν πόλεως καὶ νήσου Κερκύρας, ἀξίως ἀφιερωθεῖσαι τῷ ἐξοχωτάτῳ καὶ σοφωτάτῳ κυρίῳ Ἀμβροσίῳ τῷ Γραδενίῳ, παναιδεσιμωτάτῳ ἤδη Κυδωνίας πρωτόπαπᾶ, νῦν δὲ πανοσιωτάτῳ καθηγουμένῳ τῆς περιφήμου νήσου Κερκύρας, μελιρρῦτῳ ἱεροκήρυκι, ἀνδρὶ κατ' ἀμφοτέρας τὰς διαλέκτους πολυμαθεστάτῳ καὶ τῆς γαληνοτάτης τῶν Ἑνετῶν ἀριστοκρατείας ὑπερτίμῳ βιβλιοφύλακι. Ἐνετίσιν ἀχοδ'. Παρὰ Ἀνδρέᾳ τῷ Ἰουλιανῷ.

Περὶ Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου ἴδε τὸ βιβλίον Ἰωάν. Α. Ρωμανοῦ, Κερκυραϊκὰ — Ἄγιοι Ἰάσων καὶ Σωσιπάτρος καὶ οἱ ἐν Κερκύρᾳ ἀρχαιότατοι χριστιανικοὶ ναοί. Ἐν Κερκύρᾳ τυπογραφεῖον Α. Λάντζα 1903.

3) *Φῆμαι ψαλλόμεναι κατὰ διαφόρους ἡμέρας ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ ἐπισκόπου Τριμυθούντος καὶ προστάτου Κερκύρας ἔνθα τὸ ἱερὸν αὐτοῦ καὶ ἄφθαρτον τεθησαύρισαι σῶμα λουσπατρονάτο κατὰ διαδοχὴν οἴκου καὶ πατριᾶς Βουλγαρι Εὐγ. Κερκυρ. Ἐνετίησι. 1772. Παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ τῷ ἕξ Ἰωαννίνων. (Βιβλιοθ. Η. Pernot κληρονόμου τῆς Βιβλιοθήκης Ε. Legrand).*

Σταματίου καὶ Ἰωάννου τῶν ἐκ Σπετσῶν († 1822 - Φεβ. γ').

Ἄκολουθία βίος καὶ μαρτύριον τῶν ἐνδόξων νεομαρτύρων καὶ ἀδελφῶν Σταματίου καὶ Ἰωάννου τῶν ἐκ Σπετσῶν μαρτυρησάντων ἐν Χίῳ κατὰ τὸ α.ω.κ.β. ἔτος (1822) ἔτος Φεβρουαρίου Γ'. πονηθεῖσα παρὰ Ἀνθίμου ἱερομονάχου Πουλάκη τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 165 - 174. Τὸ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν Δοξαστικὸν (σ. 165) «Ποίημα Νικηφόρου Καλογερά ἀρχιεπισκόπου πρώην Πατρῶν» (εἰς ἤχον α'). Ὁ Κανὼν (σ. 168) φέρει ἀκροστιχίδα: «Θειοὶ μάρτυρες, δωρήσασθε χάριν Ἀνθιμος» (ἤχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ). Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 170 - 172) «Βίος καὶ μαρτύριον τῶν ἁγίων ἐνδόξων νεομαρτύρων καὶ ἀδελφῶν Σταματίου Ἰωάννου καὶ Νικολάου τῶν ἐκ Σπετσῶν καὶ ἐν Χίῳ μαρτυρησάντων». Ἀρχή: «Ὡς θαυμασὰ τὰ ἔργα σου Κύριε, καὶ αἱ ὁδοὶ σου ἀνεξιχνίαστοι! Μὲ κάθε δικαίον ἠμπορεῖ τις θαυμάζων νὰ φωνάζῃ».

Σταυροῦ.

Ἐγχειρίδιον περιέχον τὸν Παρακλητικὸν Κανόνα καὶ τοὺς ΚΔ' Οἴκους εἰς τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρόν, ἐν ᾧ καὶ τὰ χρυσοβούλλα τῶν αἰδίων βασιλέων Ρωμανοῦ καὶ Ἀνδρονίκου, μεθ' ὧν καὶ διαθήκη Ἀναστασίας, τῆς μετονομασθείσης Ἀγάθης, ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ τὸ Χὰτ Σερίφ τοῦ Σουλτὰν Σελήμ. Τὰ νῦν πρώτων τύποις ἐκδοθέν, σπουδῆ μὲν τοῦ πανοσιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις Κυρίου Χριστοφόρου τοῦ Ξηροποταμηνοῦ, δαπάνη δὲ τοῦ τιμωτάτου Κυρίου Θεοδώρου Ροδόλφου ἐκ πόλεως Μπρασοῦβ τῆς Τρανσυλβανίας. αψος'. Ἐνετίησιν, 1776. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἕξ Ἰωαννίνων. (Βιβλιοθ. ἁγ. Μάρκου ἐν Βενετίᾳ: 19171. Sa. D. 1).

Σταυροῦ ἕνγωσις (Σεπτ. ιδ').

Κανὼν λαμβινὸς εἰς τὴν Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς διὰ στίχων ἠρωελεγειῶν:

*«Σταυροτύποις παλάμησιν ἐπ' οὐρεὶ σῆμα θεοῦ
Μωσῆς δ' ὁ κλεινὸς θεσμοθέτης Ἑβραίων
ἕδασι πυκρογόνοις πολυφλοίσθου δ' αὐτὴ θαλάσσης
ἐμφαίνει Σταυρὸν Χριστιανῶν τὸ κλέος».*

Ποίημα Παύλου Ξηροποταμηνοῦ

Ἦχος δ' Θείῳ καλυφθεῖς

«Σέβειν ὁ Μωσῆς ἐκδιδάσκειται πάλα
τύπον γεγηθῶς σταυρικὸν κρεμῶν ὄφιν
ἄθροϊν τε τοῖς δηχθεῖσι φράζει καὶ πάθος»...

Ἐδημοσιεύθη ἐν τινι βιβλιαρίῳ (ἐν τέλει) τιτοφορουμένῳ «Ἐλεγχος φρονήματος νεολαίας, ἐν Ἀθήναις 1888, ὑπὸ Ζαχαρίου ἱερομονάχου πρῶτην Ἐσφιγμέντου.

Στυλιανοῦ Παφλαγόνος (Νοεμ. κς').

Ἡ Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγόνος ψαλλομένη τῇ κς' Νοεμβρίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 81 - 87. Μεθ' ἐνὸς Κανόνος ἄνευ ἀκροστιχίδος (εἰς ἦχον δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου). Ἐν σ. 85 σύντομον Συναξάριον, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Στυλιανὸς ἐγεννήθη εἰς τὴν Παφλαγονίαν, ἠγιάσθη δέ, ὡς ἄλλος Σαμουήλ, ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς του καὶ ἔγινε κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου πνεύματος».

Σῳζοντος μάρτυρος.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σῳζοντος. Συμπληρωθεῖσα ἐκ χειρογράφων κωδίκων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας ἐπιμελεία καὶ φροντίδι τοῦ Παν. Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Δημητρίου Δεῶς Θεολ. καὶ Φιλ., καὶ τοῦ Πανοσ. μοναχοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Λαύρας κ. Ἀθανασίου Καμπανάου ἱατροῦ καὶ ψαλλομένη τῇ 7ῃ Σεπτεμβρίου. Ἐξεδόθη τὸ δευτερον δαπάναις τοῦ ἐξ Αἰγίνης Ἰωάννου Μωραΐτου. Τύποις: Γεωργ. & Ἀθαν. Ὑφαντίδη. Πειραιεὺς 1931.

Εἰς σχῆμα μικρὸν 8ον σελ. 32' ἐν σελ. 2 εἰκῶν τοῦ ἁγίου Σῳζοντος: ἐν σ. 3. Γράμμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου χρονολογούμενον ἀπὸ 3 Μαρτίου 1931, δι' οὗ κατὰ συνοδικὴν ἀπόφασιν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκτύπωσις καὶ κυκλοφορία τῆς ἐν λόγῳ Ἀκολουθίας τῆς ἐπιθεωρηθείσης ὑπὸ τοῦ Κασσανδρείας Εἰρηναίου' ἐν σ. 4 ἐπιστολῇ τοῦ ἐκδότου ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου πρὸς Ἰωάννην Μωραΐτην, δι' ἧς ἀναγγέλλει αὐτῷ ὅτι ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἡ τῆς Ἀκολουθίας ἔκδοσις καὶ δύναται νὰ ἐκτυπώσῃ αὐτήν' ἐν σελ. 5 ὀλιγόστιχα τοῦ ἐκδότου προλεγόμενα περὶ τοῦ ἐν Αἰγίνῃ ναοῦ τοῦ ἁγίου Σῳζοντος, ὅστις παρεκκλήσιον ὦν ἐν τῇ κώμῃ Πέριδικα τῆς Αἰγίνης ἐκτίσθη καὶ ἀνεκαίνισθη τῷ 1905 τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς κώμης καταγομένου Ἰωάννου Μωραΐτου, ἐν σελ. 6-7 «ὁ βίος τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σῳζοντος» Ἀρχή: «ὁ ἅγιος Μάρτυρ Σῳζων κατήγετο ἐκ Λυκαονίως καὶ ἦτο ποιμὴν προβάτων». Μετὰ τὴν ζ' ὥδην ἐπαναλαμβάνεται (σ. 23) τὸ γνωστὸν ἐκ τῶν Μηναίων Συναξάριον. Μετὰ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου περιελήφθη καὶ ἡ Ἀκολουθία εἰς τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου, ἧς ὁ Κανὼν φέρει ἀκροστιχίδα «Γέννησιν ὑμῶν τῆς Θεόπαιδος κόρης Ἰωσήφ»· μετὰ δὲ τοῦτον ὁ Κανὼν τοῦ ἁγ. Σῳζοντος ποιήμα Θεοφάνους (Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον). «Σωθῆναι τοὺς τὴν σεπτὴν σου σήμερον μνήμην γεραίροντας»· ἐν σελ. 31 Μεγαλυνάριον (1).

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Τίτου ἀποστόλου (Αὔγ. κε').

Ἀκολουθία πλήρης, (ἐξ ἧς ἐλλείπει ὁ Κανὼν)
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 544 - 548).

Τριάδος ἁγίας.

1) Οἴκοι κατ' Ἀλφάβητον εἰς τὴν παναγίαν Τριάδα ἐκδοθέντες μὲν δι' αἰτήσεως τοῦ πανιερωτάτου καὶ θεοσεβεστάτου ἁγίου πρῶην Ἑρσεκίου κυρίου Ναθαναήλ, ἀναλώμασι δὲ τοῦ λιάν φιλοθέου καὶ φιλογενοῦς κυρίου Χατζῆ Γεωργίου Κυπρίου· καὶ τῶν πρὸς τὴν περιήφημον αὐτὴν νῆσον βασιλικῶν ὁρισμῶν ἀρίστου Διερχμηνέως, εἷς τε κοινήν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ ἰδίαν ψυχικὴν ὠφέλειαν, ἔτει τῷ σωτηρίῳ 1800.

(Βιβλιοθ. Ἰωάν. Βλαχογιάννη).

2) Εὐχαὶ κατασκευαίαι διαφόρων ἁγίων καὶ κανόνες εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα καὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον συλλεχθεῖσαι παρὰ τινος ἀδελφοῦ χάριν ὠφελείας ψυχικῆς τῶν ἀναγινωσκόντων καὶ προσευχομένων δι' αὐτῶν καὶ ἀπὸ μὲν τοὺς Τριαδικοὺς κανόνας ὁ βουλόμενος ἄς ἀναγινώσκη τὸ Σαββάτω ἑσπέρας, τὸν Κανόνα ὅπου ἀκολουθεῖ ἡ ὀκτώηχος, εἰς τὸ ἀπόδειπνον, ἀπὸ δὲ τῶν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἃς διαβάζη τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδας ἀνὰ ἕκαστον εἰς τὸ ἀπόδειπνον, εἰς δὲ τὰς ὥρας ἢ εἰς τὴν θ' ἃς διαβάζη κανόνα τῆς Θεοτόκου εἰς τύπον παρακλήσεως, ἃς λέγη (ἂν θέλῃ) τὸν παρακαλῶ ἢ ἕνα Κύριε ἐλέησον, διὰ τὸν κοπιάσαντα, καὶ συλλέξαντα καὶ συνεργήσαντα εἰς τὸν τύπον, νῦν τὸ πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα ἰδίως αὐτοῦ ἀναλώμασι. Ἐν Τεργεσίῳ αἰδ'. παρὰ Γασπάρῳ Βέκ. 1804.

Con Licenza de' Superiori

(Βιβλιοθήκη Ἰωασσαφίων ἀριθ. 31).

Τρύφωνος μάρτυρος.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Τρύφωνος.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 153 - 164. Κανὼν εἰς (εἰς ἤχον δ'. Ἀνοιξὴν τὸ στόμα μου) ἀνευ ἀκροστιχίδος καὶ ἀνωνύμως· μετὰ τὸ κοντάκιον (σ. 158 - 161) «Βίος τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Τρύφωνος» οὗ ἡ ἀρχή: «Μετὰ τὴν ἔνσαρκον παρουσίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ ἔγερσιν». Ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας (σ. 164) «Εὐχὴ ἱκετήριος πρὸς τὸν ἅγιον Τρύφωνα εἰάν συμβῇ βλάπτεσθαι τὰ χωράφια, κήπους καὶ ἀμπελώνας ὑπὸ ἑρπετῶν, ἀκρίδων καὶ ζωϊφίων». Ἀρχή: «Πανένδοξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ στρατιῶτα τοῦ ἐπουρανοῦ Βασιλέως, Τρύφων παμμακάριστε, τῆς ἀκηράτου τρυφῆς ὁ ἐπώνυμος».

Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς (Αὐγ. κζ').

Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς. Τῇ 27 Αὐγούστου ἑορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν εὐρεσιν τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς, γνωσθέντος εἰς τὴν νῆσον Ρόδον, ἐν ἔτει 1500 περίπου ἀπὸ Χριστοῦ.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 318 - 326. Ἡ Ἀκολουθία ἀνωνύμως· τὸ Δοξαστικὸν καὶ ἰδιόμελον τῆς Λιτῆς ποίημα Νικηφόρου τοῦ Χίου (σ. 319). Μία ἑκδοσις ἐν Ἐρμούπολει τῆς Σύρου γενομένη τῷ 1877 ἐπιγράφει τὴν ὅλην Ἀκολουθίαν εἰς Νικηφόρον

Γεωργιάδην Νεαμονήτην ἐκ Καρδαμύλων τῆς Χίου, ὅστις εἶναι ὁ γνωστός ἱερομόναχος Νικηφόρος· ἀλλ' ἡ ὅλη Ἀκολουθία εἶναι ἔργον τοῦ ἁγιορείτου Νικοδήμου, πλὴν τῶν ἀνωτέρω δύο σημειουμένων ἰδιομέλων ὡς ἐν τῷ Λειμωναρίῳ ἐπιγράφονται ἴδε L. Petit, Bibliogr. des Acolouthies grecques σ. 236-239. Ἐν σ. 323-324 βίος Φανουρίου, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ λαμπρὸς Ἀθλητῆς τοῦ Κυρίου καὶ Μάρτυς ἀήτητος, ὁ θαυμαστός, λέγω, Φανούριος, πόθεν ἦτον, καὶ ποίους γονεῖς εἶχε καὶ εἰς ποῖον καιρὸν, καὶ μὲ τίνας Βασιλεῖς ἔκαμε τὴν πάλην καὶ τὸν ἀγῶνά του, δὲν ἠμπορέσαμεν ποτὲ νὰ τὸ μάθωμεν».

Φωτεινῆς.

Ἀκολουθία τῆς ἁγίας Φωτεινῆς. Ἐν Λευκωσίᾳ 1907.

(Ἴδε Κυπριακὰ Χρονικὰ ἔτ. Β' σ. 172).

Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (Φεβρ. 5').

Ἀκολουθία πλήρης (ἐξ ἧς μόνον ἔλλειπει ὁ κανὼν, ἀνατυπωθεῖσα ἐκ τῆς τοῦ Κωνσταντίνου Τυπάλδου ἀκολουθίας εἰς τὸν ἱερὸν Φώτιον).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 434-438).

Χαραλάμπους ἱερομάρτυρος (Φεβρ. 1').

Ἀκολουθία μετὰ ἐξ Στιχηρῶν τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ Δοξαστικοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἰῶνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων ἄνευ τοῦ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 439-443).

Χριστοῦ Γέννησις (Δεκ. κε').

1) Ἀκολουθία πλήρης (ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 313-347).

2) Ὑμνοι Δοξαστικοὶ ἐγκωμιαστικοὶ ψαλλόμενοι εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου καὶ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν λέγετον ἤχον. Ἐν Βούδα παρὰ τῇ Τυπογραφίᾳ τοῦ κατ' Οὐγκαρίαν Βασιλικοῦ Πανδιδακτῆριου 1797.

(Ἐθνικὴ Βιβλ. τῆς Ἑλλάδος· Θεολ. 4105).

Χριστοῦ ἐνταφιασμός.

1) Ὁ Ἐπιτάφιος Θρῆνος ἦτοι Ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου Σαββάτου. Ἐκδοσις Γ' διορθωμένη κατὰ τὸ μέλος. Δαπάνη Ν. Β. Νάκη. Ἀθήνησι τύποις Φιλομούσου λέσχης. Δ. Σ. οπιδδ. καὶ Συντ. ἐν ὁδῷ Ἀθηναῖς ἀριθ. 237 1862.

(Βιβλιοθήκη Ἰωασσαφίων ἀριθ. 136).

2) Ὁ Ἐπιτάφιος Θρῆνος ἦ τὰ ἐγκώμια τοῦ μεγάλου Σαββάτου διορθωθέντα ὑπὸ Παγκρατίου Βατοπαιδινοῦ ἀρχιμανδρίτου τοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου καὶ διδασκάλου τῆς Θεολογίας ἐκδιδόμενα ἀδεῖα καὶ ἐγκρίσει τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1918. Τύποις Ε. Βασιλειάδου.

Εἰς σχῆμα 16ον σ. 61. Ἐν σ. 3 «Εἰσαγωγή ἐξήγησις, σ. 6-29 Προλεγόμενα ἐν οἷς συνεχωνεύθη καὶ ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς τῆς κοινάσεως τὸ ἔργον, καὶ μετ' αὐτὴν γράμμα τοῦ Πατριάρχου Γερμανοῦ (Νοεμ. κθ' 1917). Μετὰ τοῦτο φωτογραφικὴ εἰκὼν τοῦ

Συμεῶν Σινιόσογλου εἰς δὴν ἀφιερῶνται τὸ βιβλίον μετ' ἤδη πρὸς τό : Ἐκατάληπτόν ἐστίν. Ἔπειτα εἰκὼν φέρουσα ἐπιγραφὴν «Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν νεκρός». Ὁ Ἐπιτάφιος Θρησος δημοσιεύεται ἐν τῇ μετρικῇ αὐτοῦ μορφῇ.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

3) Ἀκολουθία τοῦ μεγάλου Σαββάτου καὶ τὰ ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου Θρησίου μετρικῶς διορθωθέντα ὑπὸ Παγκρατίου Βατοπαιδινοῦ ἀρχιμανδρίτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ διδασκάλου τῆς Θεολογίας ἐκδιδόμενα ἀδεία καὶ ἐγκρίσει τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἔκδοσις δευτέρα. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τύποις Α. Κορομηλᾶ 1920.

Εἰς σχῆμα 8ον σ. 63. Ἐν ἀρχῇ ἀφιέρωσις εἰς Νικόλαον Γαλιατσάτον ἐκ Κεφαλληνίας. Ἀκολουθεῖ ἡ ἐγκρισις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (30 Σεπτ. 1917) καὶ πατριαρχικὸν γράμμα τοῦ Γερμανοῦ (Νοεμ. 1917) καὶ ἐν σελ. 8 εἰκὼν ἐπιγραφομένη «Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν νεκρός» μεθ' ἣν σ. 9 ἀκολουθεῖ ἡ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου Ἀκολουθία.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

4) Ἐγχειρίδιον εἰς δόξαν πατρὸς υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος τοῦ ἑνὸς Θεοῦ. Ἐγχειρίδιον περιέχον τὰ ἁσματικὰ ἐγκώμια καὶ τὸν Κανόνα τοῦ Ἐπιταφίου, τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ τετυπωμένα ἐπιμελῶς ἤδη διορθωθέντα μετὰ καὶ τοῦ ἀναστασίμου Κανόνος τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Τύποις ἐκδοθὲν πατριαρχεύοντος τοῦ Παναγιωτάτου καὶ θειοτάτου Οἰκουμενικοῦ Παιριάρχου Κυρίου Κυρίου Νεοφύτου ἀναλώμασι μὲν καὶ δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου καὶ φιλοχρίστου ἐν πραγματευταῖς κτθ Σεραφίμ, υἱοῦ Ἀθανασίου Μουρμούρογλου, τοῦ καταγομένου ἐκ χωρίου Φερτέκ, καὶ ἤδη κατοικοῦντος ἐν τῇ κατὰ Καισάρειαν Κομωπόλει τῇ καλουμένῃ Νέμσεερ, εἰς ψυχικὴν αὐτοῦ τε καὶ τῶν γονέων αὐτοῦ σωτηρίαν. Ἐπιμελεῖα δὲ καὶ διορθώσις Νικοδήμου μοναχοῦ, εἰς ὕμνον τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ταφέντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ εἰς εὐχερεστέραν χρῆσιν τῶν ἐν ταῖς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις ψαλλόντων. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ, ἔτει 1800.

(Βιβλιοθ. Ἑλλην. Φιλολ. Συλλόγου ἐν Κων/πόλει : Θρησ. 4525. Καὶ Ἰωασαφαίων ἀριθ. 75).

5) Ἐγκώμια ψαλλόμενα εἰς τὸν Ἐπιτάφιον Θρησὸν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(Διάφορα τῶν ἐντύπων. Ἐξεδόθησαν ἐξ Ἰβηρικοῦ Κώδικος ὑπὸ Ἰωακείμ Ἰβηρίτου ἐν «Γρηγορίῳ Παλαμῆ» τ. Ζ' σ. 128 - 134. Ποίημα Νείλου μητροπολίτου Ρόδου, οὐχὶ δὲ Νείλου Ροδίου ὡς σημειοῖ ὁ ἐκδότης Ἰβηρίτης).

6) Ἀκολουθία τῶν ἁγίων παθῶν ψαλλομένη τῇ ἐσπέρᾳ τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Πέμπτης, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Μαρίας Ε. Ροδοκανάκη. ΜCMXX. [ἐν Παρισίῳ].

(Εἰς σχῆμα 32ον ἐν Γαλλικῇ μεταφράσει συνοδευομένη μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου τῶν ἁσμάτων. Ἡ μετάφρασις αὐτῇ τῇ συνεργασίᾳ γενομένη τοῦ ἐπὶ τόσα ἔτη ἐν

Παρισίους ἐφημερεύσαντος ἀκάπως Γερμανοῦ Βασιλάκη, φέρεται εἰς χεῖρας τῶν ἀριστοκρατικῶν κυριῶν τῶν Παρισίων κατὰ τὴν Μεγάλην Πέμπτην ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἵνα ἀπὸ τῆς μεταφράσεως κατανοῶσι τὰ ψαλλόμενα !)

(Βιβλ. τοῦ Συγγραφέως). Τὴν λαμπρὰν ἀκολουθίαν τῶν ἁγίων Παθῶν ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας Παρισίων Βασιλάκης συνέταμεν ἀξιοθρηνητῶς, ἵνα εὐαρεστήσῃ τοῖς ὀλίγοις ψυχροῖς καὶ ἀδιαφόροις.

7) Τετραφῶδιον Ἀνδρέου Κρήτης εἰς τὸν Ἐπιτάφιον Θοῆνον.

Ἐδημοσιεῦθη ἐν Γρηγορίῳ Παλαμᾷ τ. Η΄ σ. 437 - 442 ὑπὸ Σπυριδῶνος Λαυριώτου ἐκ τοῦ Λαυριωτικοῦ Κώδ. Δ. 45 φ. 309. Ἦχος γ΄. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής: Ἀρχή. «Ἐτάζειν ὁ ἀνεύθυνος θέλων δεσμησαί ἵνα λύσης δεσμίους».

Χριστοῦ ἀνάστασις.

Σιωνίτης ὕμνωδὸς ἢ μελωδικὸι καὶ θεῖοι ὕμνοι οὓς ψάλλομεν περιερχόμενοι καὶ λιτανεύοντες εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ πανιέρου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως πανσέβαστα προσκυνήματα καὶ θεῖα παρεκκλήσια. Ἐκδίδεται ἤδη τὸ πέμπτον ἐγκρίσει τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Θειοτάτου πατριάρχου τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ πάσης Παλαιστίνης Κυρίου Κυρίου Γερασίμου τοῦ Α΄. Ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τοῦ ἱεροῦ κοινοῦ τοῦ Π. Τάφου 1893.

(Βιβλιοθήκη Ἱωασαφαίων ἀριθ. 185).

Χριστοῦ Θεοφάνεια (Ἰαν. 5΄).

Ἀκολουθία πλήρης ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις.
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 364 - 395).

Χριστοῦ Μεταμόρφωσις (Αὐγ. 5΄).

Ἀκολουθία πλήρης κατὰ τὰ Μηναιᾶ (ἐλλείπουσιν ἐκ τοῦ Κανόνος μόνον αἱ πρῶται 8 ᾠδαί).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 522 - 528).

Χριστοῦ περιτομή (Ἰαν. α΄).

Ἀκολουθία μετὰ δύο Ἰδιομέλων εἰς τὸν Ἐσπερινὸν καὶ πᾶσα ἡ ἐν τοῖς Μηναίοις ἀναγραφομένη.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερά Σύνοψις σ. 352 - 361).

Κανόνες εἰς Χριστὸν (ἴδε Τριάδος ἁγίας 2)· ἐκδοθέντες μετ' ἄλλων κανόνων καὶ εὐχῶν ἐν Τεργέστῃ τῷ 1804.

Ἐν Παρισίοις Μάρτιος 1932.